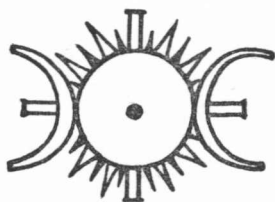

J. W. KAISER

GEBORTEWEEËN
VAN DE
NIEUWE MENS

SERVIRE/DEN HAAG

Alle rechten voorbehouden

GEBOORTEWEEËN VAN DE NIEUWE MENS

WERELDCRISIS EN HEMELS BELEID

De gecompliceerdheid van het bewuste menselijke leven wordt overtroffen door de gecompliceerdheid van het lichaam. Wie er structuur in zoekt, wordt altijd weer overmeesterd door relaties en correlaties die fundamenteel schijnen en toch niet fundamenteel zijn.

Dan ontstaat fragmentaire visie, een stuk theorie, omdat het eenzijdige logische verband altijd aan doet als het geheel omvattend. Maar dat zijn allemaal „drijvende eilanden” van oriëntering, lokale gebieden van voorlopig geslaagde geruststelling. Men voelt er zich gesterkt door om „het leven” tegemoet te treden en vooral ook die medemensen, die op hun beurt een of meer eilanden van „zekerheid” omtrent het onweetbare bezitten en van daaruit zo diep ontmoedigend voor ons en zo triomfantelijk voor henzelf hun „waarheid” laten klinken en hun „licht” werpen op onze neveltoestand.

De exacte wetenschap heeft getracht deze basis-

loosheid te voorkomen door uit te gaan van een axioma. Daar het axioma niet de grond blijkt, zijn van tijd tot tijd vreemde herzieningen, compromissen of schijn-verwijding van horizon noodzakelijk (astronomie, elektriciteit, lichttheorie, relativiteitstheorie, enz.).

Het „eiland”-karakter en de „drijvendheid” blijken vroeg of laat. De wijsbegeerte en de geestelijke wetenschappen hebben van huis uit al terstond het karakter van drijvend eiland in de onhandelbaarheid van de oceanische werkelijkheid.

Vandaar dan ook, dat de deskundigen altijd frappant „koning” zijn van een begrensd gebied, zich in hun koningschap altijd bedreigd moeten voelen door het koningschap van anderen, en dus vroeg of laat slaags raken met die andere „koningen”. Daarbij doen dan hele horden van vazallen (would-be koningen) mee aan een min of meer georganiseerde strijd. Het kenmerkende van deze (als van alle andere) strijd is: dat geen der partijen boven die strijd staat; dat geen der partijen in waarheid de strijd als middel gebruikt, maar dat de strijd hun overkomt. Noch begin, noch einde, noch verloop, noch resultaat van de strijd zijn in de hand der strijdenden. Dit werpt en passant een eigenaardig licht op oorlog en oorlogsvoorbereiding, op diplomatie en politiek.

Maar wereldbeschouwelijk is het alles subtieler en meer gesluierd juist in zijn agressiviteit. We-

reldbeschouwelijk komen bijna alles en allen met een allure van vrede en vredelievendheid het andere en de ander tegemoet. Het streven is ook wel naar vrede, maar op de verkeerde manier en reeds het geforceerde weghouden van het een, het naarvorenbrengen van het ander, leidt tot een onwaarachtigheids-heden van „alsof”, dat nooit de Weg ten Vrede kan zijn. De Weg des Hemels roept alle onzaligheid op, alles wat de Vrede in de weg staat; lokt al het kunstig en zorgvuldig wegge- werkte op de voorgrond, opdat het zich uitspreekt en uitleeft, en daarin zijn onsteekhoudendheid aan zichzelf bewijst.

Ontmoeting der levensovertuigingen kan dan ook nooit iets anders zijn dan een toernooi van eiland-koningen; een toernooi dat al te gauw ont- aardt in verbitterde strijd. Want de waanbedoe- ling der suprematie is al die koningen eigen. Die waan zit in het „koning”-willen-zijn en moeten zijn. De nooit geziene Vrije mens, de innerlijk gelukte en gelukkige mens, die Vrede vond, kan nooit „koning” zijn in welk opzicht dan ook, ten- zij van een Rijk dat „niet van deze wereld” is.

Vreemd temoede kan het ons zijn, wanneer we bedenken, dat wij elkaar in onze levensovertuigin- gen ontmoeten, en dus niet direct. Dat wij uitwis- selen onze voorlopige oriëntering, die ons juist door haar ontoereikendheid bereid maakt contact te zoeken met andere oriënteringen. Overtuiging

stelt zich immers in de plaats van Inzicht en verwerkelijking! Het is alles immers wapenrusting en arsenaal en dient alleen de strijd, die er niet zijn moest? Omdat er in waarheid niets te strijden valt, maar te Zijn, en vanuit dat Zijn te Doen.

Evenzo vreemd is het dat menselijke breinen het heft in handen trachten te nemen, dat zij niet kennen en niet kunnen hanteren. Dat menselijke breinen bot en traag zijn ten overstaan van de weergalozen organismen der levende lichamen. Dat wij voortdurend te werk gaan in het leven met levenden op een kras inadequate manier; min of meer als de plunderende barbaren in de tempels van een voorbije cultuur.

Veel weten van de periferie, veel begrip van de verhoudingen der waarden en vormen in de periferie, geeft een zekere potentie ten aanzien van de verschijnselen in de periferie, maar dwingt de mens zich te begrenzen en te beperken tot het eigendommelijke van de periferie. Het waarnemen van en werken met de eigendommelijkheid van de periferie sluit allengs het bewustzijn op in de sfeer der periferie. Er schijnt allengs geen reden en geen zin, geen mogelijkheid en geen wenselijkheid meer voor de mens in kwestie om zich van die periferie af te wenden, dat wil zeggen om zich te wenden naar het middelpunt.

Dit heeft de levensloop der beroemde, in de periferie verdiepte, mensen dan ook altijd aange-

toond. Tegelijk toonde hun levensgeschiedenis veelal een ondanks henzelf verzeild geraken in, geconfronteerd worden met, of overrompeld worden door: het middelpuntige, het levenslang-de-rug-toegekeerde centrale, het absoluut onkenbare, ondoorgrondelijke.

Betrekkelijk gemakkelijk is dit te zien in de levens der heerszuchtigen (monarchen, dictators, veroveraars, enz.) en der geleerden. Soms ook in de levens van grote kunstenaars. Zij kwamen vroeg of laat in een positie waarin hun macht in onmacht verkeerde, hun weten in onwetendheid, hun inzicht in verbijstering, hun roem in verworpenheid, hun verheerlijking van het uiterlijke in aanbidding van het innerlijke, abstracte, hun gevoel van doorgronden in besef van ondoorgrondelijkheid.

Veel moeilijker is meestal in de levensbeschouwingen hetzelfde, verlossende, verloop te onderkennen. Maar juist omdat de levensbeschouwingen als „stelsel” de pseudo-navolging zijn van eenmalig volbrengen, moet het stelsel, mits lang genoeg toegepast op de waarachtigheid van het leven, wel tot een crisis leiden, waarin de mens geconfronteerd wordt met de onvergelykelijke echtheid van zijn ondoorgrondelijk levensgegeven, dat hij zolang met een schabloon- overtuiging trachtte te verwerklijken en slechts verónwerklijkt heeft.

Dit is dus wat in waarheid gebeurt bij de ontmoeting der levensbeschouwingen, dat men elkaar

imponeert met z'n beperkte koningsmacht, maar tegelijk betrapt op elkaars verónwèrkelijking van het leven.

Het is wel naïef te verwachten dat uit een „choc des opinions” ooit de waarheid zou opvlammen. De dorheid van het discussiëren ligt in het feit, dat de vaag bedoelde, maar niet uitbare diepe en diepste waarden platweg worden vervangen door deducties en conclusies van logisch verband. Zoals in een debat de meest welbespraakte de „strijd” wint, zo gaat in een discussie de conclusie altijd daarheen, waar de eenzijdige logische redenering heenvoert. Dat kan nooit naar iets anders zijn dan naar een strikt logische stellingneming, dus naar een kras eenzijdige miskèning van de ondoorgrondelijkheid van het Leven.

Het zou dan ook dwaasheid zijn mensen uit te nodigen om hun levenshoudingen en levensovertuigingen op elkaar los te laten als een toernooi, ware het niet, dat elk der deelnemers bewust of onbewust de hunkering en de bereidheid meebrengt, iets „anders” op te nemen dan wat de andere deelnemers hem kunnen bieden, namelijk iets van de Waarheid zelf. Waar mensen tezamen zijn met deze hunkering en nauwelijks bewuste of volslagen onbewuste bereidheid om het ongenode, het ongewenste zelfs, te ontmoeten, te ontvangen, daar vindt Gods Heilige Geest gelegenheid om Zijn Zaad van Waarheid en Leven in die hunke-

ring te zaaien, te midden der menselijke gedachtenwisseling en hun toernooi van overtuigingen.

Reeds zo voltrekt zich dan het evangelie-woord: „Waar twee of drie tezamen zijn in mijn „naam”, daar ben Ik in hun midden”.

Het is benauwend te bedenken, hoe weinig wij deze waarheid recht laten wedervaren in de ontmoetingen met anderen. De Werking zal uiteraard nooit zijn een correctie op de overtuiging van deze of gene mens. Het zal altijd wezen: de ontmaskering van een motief, de onhoudbaarheid van een stellingneming, de ontluistering van een idool. Het is of GOD Zelf wroet in de emballage van onze ballast en de schijn-juwelen over de grond rollen; of Hij Zelf onze pseudo-kroon van onze onverlichte hoofden blaast. Dan voelen wij ons tekort gedaan, gegriefd of verontwaardigd.

De waarheid dat ons brein en zijn begrip nog maar een onbeholpen bonkig en ongedifferentieerd apparaat is om de doeltreffendheid waar te nemen van wat aeon na aeon gerespondeerd heeft op de wetmatigheden der natuur, maakt de natuur tot een Leerboek voor allen die de waarheid liever willen dan de voorlopige slagvaardigheid van een „levensovertuiging”.

In plaats van dit Leerboek der Natuur willen de meeste mensen nog altijd een „leerboek *over* de natuur”, aldus de geopenbaarde ware werkelijkheid vervangend door een analytisch determine-

rend denkprodukt óver de natuur, waarin dan de menselijke onmacht, zijn onzaligheid, zijn levens-overtuiging, bij voorbaat verdisconteerd zijn.

Zo ondergaan, eten en drinken wij voortdurend elkanders wanstaltigheid en de produkten onzer wanstaltigheid en hopen het ware en het schone daarmee naderbij te komen. Wat is menselijke omgang anders dan het bekoren en bekoord worden door elkanders onzaligheid, om in een eindeloze reeks van ontgoochelingen allengs te komen tot het besef, dat áchter het gepresenteerde en aanvankelijk geaccepteerde de ware werkelijkheid, het waarachtige Gelaat, de waarlijk schone Gestalte, het Ene Beminde Wezen, GOD ZELF, aanwezig is en wenkt, wenkt. . . .

* * *

Het Leerboek der Natuur is Heden en Verleden ineen, niet als waarheid maar als werkelijkheid, als responsie op Waarheid. Responsie op de confrontatie van wezen en wetmatigheid in een consequente doorvoering, die ons begrip verre overtreft.

In zijn onnoemelijke veelheid van periferie-verschijnselen is het oorspronkelijke, fundamentele, als de wortel van al het zijnde, opgestegen in zijn doorvoering en in deze expressie van zichzelf welhaast schuilgegaan onder die expressie.

Toch evenmin verloochend of vernietigd als de

wortel van een boom verloochend of vernietigd wordt door stam, takken en bladeren. Tijd en ruimte waren de mogelijkheid en opdracht ineen.

Afdaling in de tijd alléén zal dan ook niet voeren tot het waarnemen van het fundamentele, het primaire. De combinatie van ruimte en tijd alleen bevat de zin van wezens-openbaring in de schepping, openbaring van het wezen dat noch tijdelijk is noch ruimtelijk, maar tijdeloos en ruimteloos.

Staat de schepping tegenover de Schepper, het leven in de schepping staat als het mét-GOD Zijnde, als het Godverbondene en goddelijke, God-openbarende, tegenover de schepping, als wezen in mogelijkheid tot openbaring van wezen.

Het leven zelf is daarom evenals GOD tijdeloos/ruimteloos, wezenlijk.

De vormen die het leven aanneemt om zich te openbaren, openbaren derhalve tegelijk GOD in Zijn schepping. Het niet-levende in de schepping is materie als moederlijke stof, waarin GOD het leven wekt. Daarom manifesteert levende materie in de eigendommelijkheid van materie het wezen (de eigendommelijkheid) van GOD.

Levende materie begint dus aanstonds zich te onderscheiden van levenloze materie en het onderscheid dat zo getoond wordt, is fundamenteel voor de expressie van het leven.

Is er voor levenloze materie geen ander „bestaan” in tijd en ruimte dan de grootst mogelijke

weerstand in onvermijdelijk veranderd-worden, de levende materie „bestaat” door voortdurende vernieuwing van zichzelf, dat wil zeggen: het leven triomfeert over de onmacht der materie tegenover ruimte en tijd. Het leven is niet iets passiefs dat zijn kracht put uit inertie, maar iets actiefs dat zijn macht toont van ogenblik tot ogenblik, doordat het niet zijn vorm handhaaft, maar die vorm voortdurend vervangend zichzelf handhaaft in de tijdruimtelijke wetmatigheid.

Dat wil zeggen, dat tegenover het schijn-standhouden van materie, wat in waarheid een verlangzaamd vergaan is, het leven een Standhouden stelt zónder starheid van levende vorm, doch met een zo volmaakt mogelijke vormvernieuwing.

Deze bewegende overwinning op de starheid van de dood als „bestand zijn” tegen tijdruimtelijkheid, als *Staan* in wezenshandhaving in zelfbewerkte vormvernieuwing, is de primaire *daad* van leven, de meest fundamentele Levensdaad, die de Natuur ons voorhoudt in miljarden toepassingen, verbijzonderingen, analogieën.

Als een symbool van een onnoemelijk aantal vormen manifesteert zich dit wezens-eigene van Leven in de natuur in het plantenrijk, in het dierenrijk en in de mensensfeer.

Staan en *standhouden* worden ruimtelijk gesymboliseerd in de verticale, in de zuil, in het stildragende, in de opgerichtheid. Het is de oer-expres-

sie van leven als heilige wil en neemt de allure aan van verbindings-lijn tussen Schepper en schepping, tussen GOD en schepsel, want het drukt zich niet alleen massaal uit, maar ook individueel.

Dit oerkenmerk van leven*, standhouden als opgerichtheid uit het vlak van de levenloosheid, wordt uitgebeeld in het plantenrijk in een waardigheid en trouw die de overeenkomstige expressie in „hogere” wezens veelal beschaamt.

De aandoenlijkheid van een bloemdragende plantestengel, de indrukwekkendheid van een kaarsrechte reuzen-den of populier, de waardigheid van een volontwikkelde eik of beuk, het zijn geen antropomorfiserende misduidingen van de mens die in alles zichzelf projecteert. Maar het is het *ontmoeten en herkennen* van een zelfde oerkenmerk van leven in totaal andere uitdrukkingsvormen van leven dan de menselijke, een begin van het herkendend beleven van de Eenheid van alle Leven.

Dit standhouden is het oerprincipe van alle standhouden in getrouwheid aan leven, ook in de mens en in zijn lichamelijke opgerichtheid, zowel als in zijn oprechtheid van innerlijk, zijn „staan” te midden van de krachten die neerhalen, zijn Godgetrouwheid in de schepping.

Het maakt de mens tot verticale, tot zuil, tot

* Deze drie beginselen werden eerder beschreven door Valentin Tomberg in „*Die Vier Christus-opfer*”, waarin hij ze helaas vreemd doctrinair verwerkt en patetisch interpreteert.

drager van het Hout, de schandpaal waaraan hij in en door zijn trouw geraakt in het stoffelijke, omdat „de wereld”, het gezwichte voor de weg des doods, hem haten moet. Want zijn verschijning maant hen aan eigen taak en falen. Maar het maakt de mens tot gestalte van de Levensboom, de Boom des Levens, de eerste transsubstantiatie van levende ziel naar levengevende geest!

Een ander oerkenmerk van leven is, dat het niet in eenzelvigheid bestaat, maar in verbondenheidsbeleving met GOD, met al wat leeft in een relatie van toegewende aandachtigheid verkeert, en die aandacht zelfs uitstrekt tot het levenloze.

Het houdt stand in de eenheid van leven en in de eenheid van al het geschapene, hoewel de afzonderlijkheid der levende vormen en de onvrede tussen die vormen, evenals de ongunst der levenloze vormen een barre Eenzaamheidsbeleving teweegbrengen, te erger naarmate de warme toegewendheid in de levende vorm zich manifesteert.

De manifestering van dit oerkenmerk geschiedt wederom van de laagste tot de hoogste levensvormen, in planten- en dierenrijk, en in de menselijke sfeer niet alleen in die niveaus die de mens gemeen heeft met het dier, maar in die typisch menselijke verhouding tot het abstracte.

En daarmee vervult de mens zijn „in GODS Beeld geschapen zijn”, dat hij *aandacht schenkt* aan

al het zijnde, zoveel mogelijk meeleeft met al het levende, meevoelt en zich kan uitdrukken in meer dan primitieve gemeenzaamheid en gemeenschappelijkheid tot in medelijden en mededogen, zich in GODS Naam ontfermend over leven in nood.

Dit is levende Horizontale, die de verbondenheid in ruimste zin uitbeeldt en als Symbool de horizontale van het Kruis, waarop de zich over al wat leeft ontfermende Zoon des Mensen zich als Heer van Mededogen met uitgebreide armen vrijwillig begeeft en geeft in de gebondenheid van alle tijdruimtelijk gebonden Leven... en dus aan GOD.

Het is de overwinning van de Eenzaamheid, omdat geen afzondering en afgezonderdheid deze wezensverbondenheid overmag.

Er is een derde oerkenmerk, dat zich in het plantenrijk manifesteert als ontvankelijkheid voor indrukken en reactie daarop ter behoeding van leven of als aanpassing aan omstandigheden, als responsie op het gebeurende en omgeving vormende, dat schijnbaar de levensvoorwaarden bepaalt. Schijnbaar, want het Leven schept zijn eigen voorwaarden-ervulling. Het draagt in zich de Herinnering aan het waarachtig-voorwaardelijke, de Herinnering aan het Zijnde te midden van het schijnende dat zich als het zijnde opdringt.

Alleen betrekkelijkstelling van omstandigheden, van de indrukken die het levende wezen ondergaat,

laat het trouw blijven aan het Zijnde. Het verweer dat alle planten, dieren en mensen tonen tegen de agressie van de indrukken die toch het onvermijdelijke gevolg zijn van hun aandacht en ontvankelijkheid in het horizontale, geschiedt vanuit Herinnering en Trouw aan het wezenseigene.

In het dierenrijk noemen wij dit vermogen instinct, bij de mens spreken wij van intuïtie en geweten als hulptermen voor wat wij niet verstaan. Want de intuïtie laat zich niet vangen door het intellect en het geweten varieert van massaal dressaat tot het evenmin als de intuïtie te doorgronden „geweten der ziel”.

Juist daarom is ons abstract gebruik van zintuiglijk waarnemen: zien voor inzien, horen voor herkennen, voelen voor beseffen, proeven voor speuren evenals ruiken, zo lichtwerpend. Horen en Zien zijn niet van elkaar onafhankelijk, maar elkaar veronderstellend, het een behoedt ons voor de verleidende macht van het ander. Dieper, nader tot het wezen is het Horen dan het Zien. Gezichtsbeelden zijn uiterlijker dan Gehoorsbeelden, die immers zelf geweten worden als „uiting” van iets innerlijks.

Het Zien reikt tot het „volgen” van het geestelijk verloop in uiterlijke verschijning. Het Horen vindt zijn volheid in Verstaan.

De hoogste expressie van dit Herinneren vinden wij in het gedenken van de Vader door de

Verloren Zoon, het gedenken van de Schepper door het schepsel, het „omzien” van GOD naar het geschapene. „Doe dit te mijner gedachtenis”.

Het is de triomf van het Zijnde over de bijna overweldigende schijn. Het is het vergeten-kunnen van al het bijkomstige onderwille van het indachtig zijn van Het Ene Nodige.

* * *

De innerlijke geschiedenis der mensheid is de gang der mens-wording. Het is de gang van levensmanifestatie van dierlijk niveau naar volle verwerkelijking van allengs ter beschikking gekomen mogelijkheden, waardoor de ware mens allengs tot gestalte komt.

Wij die onderweg zijn, kennen de ware Mens, de Zoon des Mensen, niet. Wij hebben van de volle verwerkelijking van het mens-zijn een voorstelling. Een voorstelling, die bepaald is door onze subjectieve en massaal onzuivere gevoels- en denkinstelling. Wij hebben een met affect geladen denk-beeld, waarin onvermijdelijk onze massale en individuele tendenzen vrij spel hebben. Zoals wij het heden en onszelf in het heden „zien” met die afwijking van de realiteit, die correspondeert met onze verminkende en verkleurende waarneming, zo miskennen wij de Ware Mens in onze voorstelling van hem. Wij kunnen slechts onszelf idealiseren. Daarom kunnen wij evenmin streven

naar verwerkelijking van de ware Mens, als naar onze eigen onbekende individuele Bestemming. Wij streven allen - zolang wij streven - naar de verwerkelijking van ons ideaal, hoewel wij allengs beseffen, dat ons ideaal niet reëel is, dat wij het nooit bereiken kunnen, omdat het niet meer is dan een spiegeling, die verandert terwijl wij voortgaan.

Het laat zich verstaan, dat onze terugwaartse blik ook niet vrij zal zijn van begoocheling, zelfs wanneer die blik zich bevestigd waant in allerlei detail-vondsten van voorbije periferie-verschijnselen.

Ook exact-wetenschappelijk onderzoek ontkomt daaraan niet, want het is de interpreterende conclusie der exacte gegevens die de factor van miskenning invoert.

Maar de oerkenmerken van leven gelden onwrikbaar van den beginne tot nu toe en zullen gelden tot het einde der tijden. Zij manifesteerden zich door de lange ontwikkelingsgang die achter ons ligt, en zullen zich manifesteren tot wij onze Bestemming zullen hebben bereikt.

Zij zijn de volstrekt betrouwbare lichten in de nacht der onwetendheid onzer ziel; de lichtende bakens die onze route bepalen, waar wij onze koers over de afgrondelijke wateren van het levensmysterie niet kunnen bepalen.

DAAROM ZULLEN WIJ AAN ONS NEGEREN EN VER-
LOOCHENEN VAN DIE OERKENMERKEN TE ALLEN
TIJDE ONZE AFWIJING VAN DE ENIG WARE KOERS
KUNNEN WAARNEMEN, EN DE INSTELLING ONZER
ZIEL DIENOVEREENKOMSTIG KUNNEN WIJZIGEN.

Opdat wij niet óndergaan door verloochening
van het wezenseigene van leven.

De vraag of onze levenshouding en levensdaden
NU de oerkenmerken van leven getrouw uitdruk-
ken, is *de* Gewetensvraag voor de mensheid in
haar geheel en voor iedere enkeling.

Houden wij stand als een manifestatie van ons
tijdeloze zijn te midden van de tijdruimtelijke ver-
gankelijkheid?

Staan wij als een zuil in hemel-gerichtheid te
midden van alle omlaaghalende, nivellerende
krachten van pseudo-leven, die krachten des doods
zijn?

Dragen wij als een plantestengel in aandoen-
lijke oprechtheid, wat aan ons ontbloeit? Torsen
wij de weerstanden tegen onze opgerichtheid met
de waardigheid van een boom?

Heeft ons collectieve en individuele aanwezig-
en bezig-zijn in de wereld het waarachtige gebaar
van alomvattende welgezinde verbondenheid?

Zijn wij de hoeders onzer broeders?

Of zijn wij collectief en individueel „eenzaam”
in mismoedige, eenzelvige zelfverheerlijking en

gaan wij dientengevolge nog steeds voort met het levenverloochenende herhalen der Kaïn-en-Abel-tragedie?

Is onze levenshouding en onze levensgang een manifestatie van de triomf van het leven over de omstandigheden, de suprematie van het wezen over de vormen waarin het tot uitdrukking komt?

Of demonstrenen wij grotelijks, dat wij het leven afhankelijk achten van omstandigheden en vormen, altijd déze als vast uitgangspunt aannemende in onze handel en wandel?

Richten wij ons onvervaard naar expressie van ons wezen in de zekerheid dat omstandigheden slechts mogelijkheden daartoe kunnen zijn, nooit beletsel? Of is ons hele collectieve en individuele bestaan er tegenwoordig op gericht „gunstige” omstandigheden te scheppen in het waangeloof, dat deze dan zullen bepalen wat er aan levensexpressie uit ons onbezielde wezen te voorschijn kruipen zal?

Het antwoord op deze gewetensvragen is het onverbiddelijke Oordeel over onze welgevestigde, onderling gesanctioneerde, nochtans ten hemel schreiende VERLOOCHENING VAN LEVEN.

Herkennen wij de oerkenmerken niet?

Zijn het niet juist deze wezenstrekken van leven, die alle ware Godswil-ervaring vanzelf noopten tot Geboden, tot een Wet des Levens, tot bezonken lof aan Tao, tot de Mysterie-bezinningen in het Nabije Oosten, tot de speculaties omtrent de

dubbele Wetmatigheid van Leven en Dood in het zogenaamde Dodenboek van Egypte, dat eigenlijk „Uitgang naar het Licht” heet, tot de leringen van het Mahabhárata en van Gautama de Verlichte, tot de leringen van de mens van Nazareth en zijn Volbrengen?

Herkennen wij niet met een schok, dat de door latere geslachten in zoetigheid en moralistische pose verstikte en verstrikte Jezus-manifestatie, de vervulling van de Wet des Levens door een mens is geweest voor de ogen van een wereld die juist dát niet meer „zag”?

Herkennen wij niet, dat áchter zijn Leer zijn Volbrengen staat, niet juist en alleen het volbrengen van een lijdensweg, door de haat en miskenning der leven-verloochenenden, maar juist en vooral zijn daadwerkelijke trouw aan de drie oerkenmerken van leven:

Stand te houden in het door GOD opgelegde schijnbaar eindeloze Vasten; het te wagen met het leven van Zijn ogenschijnlijk al te schaarse, al te gesluierde Woord.

Terwijl alom van stenen brood gemaakt wordt en de wereld in haar massale macht, zowel als onze aangeboren neiging tot zwichten, ons dringen en dwingen om mee te doen aan dit vervaardigen en eten van „surrogaat dat onze ziel niet voedt”.

Stand te houden in de verlokking de medemenselijkheid en haar aanspraken en beloften tot mo-

tief en schijnrechtvaardiging te laten worden, voor wat in waarheid is een zich vergooien aan het afgrondelijke, verwerpelijke.

Stand te houden in de Herinnering aan het wezen van leven: Dienststaat aan GOD, te midden van het alzijdige verloochenen van deze *enige* afhankelijkheid, doordat de mensen zich van elkaar afhankelijk wanen en de een de ander voortdurend in de valse verhouding van Heer en Knecht (werkgever en werknemer) in duizenderlei variatie *forceert*, met de evenzo valse belofte: als loon voor dat verraad aan het wezen der menselijke verhoudingen hem bezit en macht te schenken.

Wij hebben deze drievuldige standhouding, deze enig waarachtige Acte de Présence van Mens-zijn netjes buiten de Leer van Jezus gehouden.

Niet dat wij de Bergrede getrouw zijn; niet dat wij „doen naar het Woord”, het Woord van Jezus „bewaren”, zoals hij het noemde! Wij hebben een andere wijze van „bewaren” uitgevonden: duizendvoudig vertalen en drukken en verspreiden door middel van propaganda als gebruikelijk in de koophandel en . . . met geweld achter de hand. Want de voor-machtsvertoon-gezwichten laten zich gedwee regeren.

Maar de volbrenging van de drievoudige Beproeving, de daadwerkelijke volbrenging van trouw

aan het wezen van Leven, hebben wij netjes tot hors d'oeuvre gemaakt.

Wij denken er niet aan hem in die zin „na te volgen”. We volgen hem immers helemáál niet na, en vinden altijd een uitweg in zijn vergoddelijking en zijn „plaatsvervangend lijden”.

Vele miljoenen hebben hem herkend en erkend als de Vervuller; vele miljoenen belijden hem in theorie, hetzij als historische verschijning, hetzij als hoogste ideaal.

Een betrekkelijk gering aantal miljoenen verwerpen hem theoretisch en praktisch op grond van contraire oriëntering. Reactie op hen die hem en zijn lering *propageerden*, doch hem en zijn leer in feite verloochenden.

De wrong der pseudo-christenen bestaat daarin, dat zij hemzelf herkennen, maar zijn Leer *in feite* verwerpen in hun daadwerkelijke levensgang.

Het is waarlijk niet ten gunste van zijn bedoeling gegaan en verlopen. Het is alsof zich een felle anti-bemoeiing heeft ingezet bij zijn verschijnen, en na zijn verdwijnen aanhield.

Nochtans gaan zijn Woorden niet voorbij, die overeenkomstig Gods Wil de mogelijkheid boden tot een hoger levensniveau der mensen en hen tot „Redding” was door voorbeeldige principiële overwinning van juist die voorbeschiktheden tot zwichten, welke in de nu voltooide era de mensen vrijwel algemeen brachten tot een ver doorge-

voerde verloochening der drie oerkenmerken, een ver doorgevoerd falen in de drievoudige beproeving welke Jezus doorstond.

Het collectieve Beeld dat de mensheid vertoont, is níet het beeld van de Navolger van Jezus Christus, maar het beeld van de Antichrist!

Terwijl wij dezen verwachten als de zoveelste tiran, voor wie wij blind en willoos knielen, is hij miljoenkoppig, welhaast onoverwinnelijk, tot gestalte gekomen in de doorsneemens, die de „herder” kiest die hij verdient.

Niet kapitalisme, democratie of fascisme en marxisme, niet een of andere groep, hetzij politiek of godsdienstig of ongodsdienstig, bedreigen het bestaan der mensheid. Ook niet atoombommen of atoomsplitsing en radioactiviteit.

De zelfveroorzaakte blindheid der mensen brengt hen ertoe, de macht der mensheidsvernietiging toe te schrijven aan deze of gene machtsdrager, aan deze of gene daad van menselijke onverantwoordelijkheid.

Dit alles is inzichtloze herleiding van de werkelijkheid tot de waanstellingen der bevooroordeelde groepen.

De grote Bedreiger voor de doorsneemens van heden is de Behoeder der volken!

Bedreiger, omdat het gezag van de door Hem gestelde oerkenmerken van leven tot in het absurde is vervangen door het pseudo-gezag van

pseudo-deskundigen en pseudo-herders.

Want wel moge de opstand der massa's gesignaleerd zijn in een bepaald facet van menselijke verhoudingen, de Ware en wezenlijke Opstand, die door de eeuwen tot gestalte is gekomen, is **DE OPSTAND DER MENSHEID TEGEN GOD.**

Daarin zijn haar leiders, wereldlijk en godsdienstig, begrepen, daar zij alleen leiders zijn op grond van hun medeplichtigheid.

Dit is de ware Opstand, en het belichten der facetten leidt de aandacht af van het algemene, essentiële verschijnsel.

Deze Opstand kwam tot gestalte door de consequente doorvoering van het verloochenen der drie oerkenmerken. En wij zouden aan deze doorvoering te gronde gaan, indien Jezus, zijn roeping vervullend, juist deze in-menselijke opstandigheid door zijn leven niet in beginsel overwonnen had; indien hij niet reeds tóen het Antwoord had gegeven, dat behoedt en verlost, indien hij niet reeds tóen geschonken had een Leer die deze monsterziekte, deze mens-ontaardende hang, **GENEEST** . . . mits deze aangenomen wordt en werkelijk wordt toegepast.

Ons halfbewuste verraad aan het leven veroorzaakt steeds grotere angst. Ons *stenen-eten* veroorzaakt steeds grotere onvoldaanheid, hunkering en verbeterd streven naar langer levensduur, omdat de jaren voorbijgaan in levensderving en de dood des

te tragischer schijnt. Ons mateloos gevrijbouter in zogenaamde zelfbeschikking vergroot de zorgen en problemen tot in het ondraaglijke en maakt ons tot de schijnverdienstelijke torsers van een node-loze, nutteloze last (Atlas!). En ons voortdurend pseudo-dienen van menselijk gezag en menselijke macht onderwille van het ons beloofde loon als bezit, veiligheid en macht, heeft ons gemaakt tot ontevreden *slaven*, die van mensen eisen en verwachten, wat GOD alléén schenkt aan Zijn Knecht.

Omdat het zo niet langer kan, daar de algemene onvoldaanheid tot constante nood geworden is, de problemen tot een voortdurende crisis geworden zijn, en de machtsverhoudingen tot in het waanzinnige zijn opgevoerd, zodat ze de centrale bezigheid en de centrale aandacht der mensen binden, daarom grijpt de Almachtige in en beantwoordt het menselijke machtsvertoon met oplegging van onmachts-ervaring, die hun machtswaan geneest.

Daar wij ons tebuiten zijn gegaan aan geweld, direct en indirect de Kain-rol langdurig hebben gespeeld, zal HIJ ons zolang plaatsen in de weerloosheid van Abel, tot wij van ons geloof in geweld genezen zijn.

Daar wij de uit het hart komende responsie vervangen hebben door wettelijke verplichtingen, de vrijwillige hulpvaardigheid en de vrije dienst door star geformuleerde, afgedwongen plicht, zal

het kortweg „boze” de vorm van plicht aannemen, tot wij genezen zijn van de hang om af te dwingen, wat niet in liefde gegeven wordt.

En de onverzadigende stenen, die wij voor onszelf en onze medemensen bakken, zullen ons zo innerlijk leeg maken tot wij walgen van het surrogaat dat zo onmatig werd geboden en geslikt. Wij zullen liever Vasten in de door GOD opgelegde derving dan ons nog langer vol te laten stoppen met het giftig-zoete schijnvoer.

Wanneer wij geconfronteerd worden met gevolgen van lang doorgevoerde verkeerde responsie op het gebodene, dan zal voor ons analytisch determinerend brein altijd een waargenomen causaal verband het geheel van het gezochte schijnen te zijn, terwijl het uiteraard nooit meer dan een fragment kan zijn, wat aldus verstaan wordt in zijn recht van bestaan. Dan spreken wij van een oorzaak wegnemen, alsof het waargenomene inderdaad zo op zichzelf bestond, dat het zich liet rectificeren of teniet doen.

Dit is eigenlijk het „dokteren”, onbewust humoristisch gekozen als term voor het gebruikelijke menselijke ingrijpen op velerlei gebied, ontleend aan een soort geneeskundige bijstand, die hoe dan ook zeker niet berustte op dia-gnosis in de ware zin van het woord. Het ontbreekt de mens aan dia-gnosis.

Zo is het dan begrijpelijk, dat wij ten aanzien

van ontstellende verwording in de mensheid, die ontarding veel te specifiek duiden, veel te begrensd in ons besef van het oorzakelijk verband, veel te zeer gebonden aan bepaalde gebieden van levensbeschouwing en levenshouding.

Dat leidt dan tot eenzijdig „verklaren” en eenzijdig „streven” naar verbetering, en men gaat politiek, economisch, moralistisch, humanistisch, godsdienstig of hoe dan ook te werk zonder te beseffen, dat reeds deze instellingen zelf bewijzen, dat de mens nooit met zijn volle mens-zijn maar altijd met verbijzonderde aandacht en verbijzonderde oriëntering respondeert op de volheid van het gebodene. :

Geen wonder dan ook, dat ons „dokteren” altijd faalt, omdat het zijn aandacht en bemoeienis evenzeer afwendt van het geheel als richt op het fragment.

In een tijd van crisis als de tegenwoordige zien wij dan ook de opzettelijke en de onopzettelijke „specialisten” zich allen opwerpen als deskundigen en saneerders van het geheel.

Maar de mensheid is als die vrouw die twaalf jaar aan bloedingen leed; „die veel doorstaan had van vele dokters en al het hare daaraan ten koste had gelegd, maar geen baat had gevonden, doch veeleer achteruit was gegaan” (Marc. 5 : 25-26).

Juist omdat de nood zo hoog is, zal de mensheid evenals die vrouw in haar nood intuïtief het ge-

waad aanraken, waarin Gods Redding zich manifesteert.

* * *

De oorzaak van onze nood is niet verborgen of verstopt, maar ligt dieper dan onze bijziende specialisten-ogen schouwen.

Ze ligt in onze menswording, in ons falen ons voortdurend en ten volle te bekennen tot het leven. Het is *levensnood*. Want menswording eist langdurige, voortdurende bekennings tot leven in voorlopig schijnbaar overmachtige wetmatigheid van het levenloze in de natuur. De gang van het Leven zelf is levenwekkend, tot leven brengend al wat dood is. En het mensworden is een fase in die gang. Menswording is de voortzetting van het in planten- en dierenrijk volbrachte *door verrijzing uit de begrenzingen van die levens-sferen*.

Dat kan alléén door een voller, hoger, bekennen tot Leven te midden van de altijd opdringende aanspraken van de wetmatigheid van het levenloze én van de aanspraken van een voorbije status van leven.

Op deze lange pelgrimstocht gelden onverminderd de drie oerkenmerken van het leven als de criteria van volbrengen of falen. Elk momentelijk individueel „volbrengen” verheft de dode herhalingscirkel; verandert de gang langs die cirkel in de stijgende spiraalgang. Tegelijk betekent deze verheffing een verruiming, een nieuwe mogelijk-

heid door verruimd bewustzijn en een nieuwe mogelijkheid tot falen in de responsie op het nieuwe.

Historisch zal het wel zo gegaan zijn, dat betrekkelijk lange fasen van circuleren op een bepaald niveau tot „spanning” voerden, omdat de levensdrang niet berusten kon in een gedeeltelijke verloochening van leven, en deze nood zal dan genoopt hebben tot een initiatief. Een initiatief, dat niet alleen een avontuur was, maar onvermijdelijk de betekenis had van een Offer. Een offer van het tot dusverre „beste” om voor het onbekende „betere” plaats te bereiden.

Dat deze levenswaarheid klinkt als godsdienst, komt doordat Leven God Dienen *is*.

De wortel van ons „falen” van heden in de verwerkelijking van Leven zit dus in het gebrekkige responderen in de „overgangen”. Want het is wel duidelijk, dat juist het gebrekkige responderen tijdens de achter ons liggende fasen ons slecht voorbereid, zo niet onmachtig maakt om het „zwijgend” gevraagde Offer te brengen ten tijde van de Overgang naar een hoger, rijker levensniveau.

Juist omdat zulk een Overgang naar een hoger levensniveau NU geschiedt en deze ons niet of nauwelijks bereid, niet of nauwelijks bij machte vindt om het Offer te brengen, mogen wij dankbaar zijn, dat er tenminste één fundamenteel Me-

mento, één oriënteringsteken gesteld is in de geschiedenis van de levensgang op aarde: de herkenbare registratie van het essentiële gebeuren van alle tijden.

Wanneer wij nu komen tot een aanduiden van dit gebeuren in het verleden, dan voldoet dit niet aan de eisen van exact of inexact wetenschappelijk benaderen, noch aan die van filosofie of godsdienstig speculeren. Dit zou trouwens dwaasheid zijn, omdat ónze doelstelling géén opzettelijk begrensd bewustzijn is, doch juist een zo onbegrensd mogelijk bewustworden van het wezenlijke. De volgende aanduidingen zijn dan ook noch exact, noch onaanvechtbaar. Het zijn aanduidingen, dat wil zeggen: zij geven zich niet uit voor de waarheid (wat denkprodukten altijd doen!), maar zij wijzen naar de waarheid. De waarheid die zich niet zeggen láát.

Levende materie heeft bewustzijn, wordt zichzelf gewaar. Op de lange weg van stof naar geest, die de tegengesteldheid tussen die twee *overbruggend* opheft, ontwikkelt de centralisatie van leven zelfkennis, bewustzijn van zichzelf in de gegeven restricties, daarom niet alleen zelf-bewustzijn, doch uiteindelijk al-bewustzijn. Altijd in tegenstellingen, waarbij de waarheid zich slechts als paradox manifesteert. Draagt de vorm het leven, of draagt het leven de vorm? Onze vragen spruiten voort uit onze eigen gesplitstheid in tegenstellingen. In alle

waardehechtingen is de waarheid de stille derde die zich niet zeggen laat, maar de enige is die bestaat en beschikt.

In gehoorzaamheid aan de oerkenmerken wijden de levende cellen zich aan een taak die zich differentieert, en de verschillende delen der levende organismen hebben een eigen taak en taakbewustzijn, dat in harmonische relatie staat tot de andere centra van bewustzijn. Zo ontstaan organen, die in rapport met elkaar functioneren. De stofwisseling dwingt tot voedselopname en uitscheiding van afbraak, tot ademhaling, circulering en reactie-geleidingen, allengs tot centraal zenuwgestel en tot een denkorgaan, grote hersenen. Wat er komt, komt alléén door overschrijding van het bestaande, als magische *zelf*overtreffing, als schepping van nieuwe vorm door het leven.

Trots alle schijn doodt het Leven nooit zichzelf, doch het verslaat vorm op vorm, en breekt zo de stagnatie van tijdelijke vrucht van Leven.

Alleen de vormverknochtheid in ons, dus ons eigen innerlijke stagneren, doet ons de gang der natuur als een tafereel van zichzelf vernietigend leven zien en voert ons dan tot afkeer, verontwaardiging en . . . eenzijdig ingrijpen.

Niet toevallig manifesteert zich het eerste oerkenmerk zo treffend in het plantenrijk, het tweede oerkenmerk zich zo treffend in de dierenwereld en het derde zich voornamelijk in de menselijke

sfeer. Het is alsof opeenvolgende golven van manifestatie-mogelijkheid responsie vonden, zonder dat de vorige minder intrinsiek, minder fundamenteel werden. Integendeel, tegelijk manifesteerde zich het vorige oerkenmerk in hoger opzicht, op hoger, abstracter niveau.

Het menselijk skelet vervult opnieuw de dragende opgerichtheid, maar nu in samengang met opgerichtheid van innerlijk, oprechtheid van ziel, God-toegewendheid.

Het symboliseert niet alleen de verticale van het Kruis als offergang, maar bovenal de Opstanding zelf, daar het zich verheft van de vlakke waaruit het is ontstaan.

In zijn onwrikbare hoedanigheid van aantrekken en afhouden ter wille van de manifestatie van leven schenkt het een zelfmiddelpuntigheid, het vermogen zich te weren in iedere verhouding door afstand te bepalen en vast te houden.

In zijn hoogste waardigheid dient het als basis, wanneer door GOD een nieuwe Gestalte wordt gevormd, die niet meer van de aarde aards is.

De horizontale toegewendheid (met welke bedoeling dan ook) vond haar mogelijkheid en expressie in de bewegingsmarge die het dier onderscheidt van de plant; beweging in talloze variaties, veelal weergaloos gratieus, altijd met belangstelling die gelouterd kan worden tot aandacht en aanhankelijkheid van het dier.

In de mens zowel lichamelijk als psychisch, met het zwaartepunt in het laatste, zichzelf manifesterend op ontegenzeggelijk hoger niveau en gecombineerd met de indachtigheid, die de aandacht uit de beperking van het uiterlijk actuele verheft, verleden en toekomst-verwachting mee-activerend als het van Hogerhand voorbereide voorstadium voor menselijke aandacht, die zich boven tijd en ruimte verheffend, zich te goeder ure richt op Gods Aandacht voor de mens.

Alle bewustheid veronderstelt meer dan het veld van bewustzijn alleen. Het bewustzijn, ook het cellenbewustzijn dus, is een „rapport” met iets wat minder perifeer, minder manifest, meer middelpuntig, meer oorzakelijk is.

Levend organisme bestaat niet zonder een aanvullend „dubbel”, dat als onontbeerlijke achtergrond het evenwicht handhaaft, dat door eenzijdig grofstoffelijke manifestatie zou worden verstoord.

Bewuste miskennis en onbewuste ontrouw aan dit „rapport” veroorzaken kwijnend leven, onttaarding van cellen en cellenfunctie en organenfunctie, ziekte.

Het ruimteloze, tijdeloze Leven, dat zich in de tijdruimtelijkheid manifesteert, laat zich niet halveren tot een bundel eenzijdigheden in de paren van tegenstelling. Bij ons zichtbaar *binnen* is een onzichtbaar *buiten*, bij ons links een rechts, bij ons voorwaarts een achterwaarts, bij elke beweging,

bij elke indruk, een compenserende, waarin ons leven hier geregistreerd wordt.

Dit „rapport” kan de allereerste vorm van „geweten” genoemd worden, dat, tot trouw aan het leven roepende, de eerste onvrede wekte met het stagnerende circuleren in de wetmatigheid der levenloze materie.

Zo zal het geleid hebben tot de nood, die tot vormoffering wendde, opdat het leven zich een trouwere vorm schiep. Daar is dan de eerste triomf van leven, manifestatie van het eerste oerkenmerk, de standhouding in opgerichtheid.

Maar waar dit „rapport” verflauwt, daar verliezen de functies hun gezonde dienstbaarheid. Daar worden bewegingen automatisch gratieloos. Daar worden organen miskend als mechanismen, daar is het hele lichaam een machine.

Dit is het wat wij in ontstellende graad waarnemen in de instelling van mensen op wat hun lichaam is en behoeft. Onze houding, ofschoon opgericht, heeft zelden de zuiverheid en waardigheid die een boom toont. Wij beschouwen ons lichaam als een lastige machine. Wij beoordelen het onder de invloed van het starre produkt van ons denken: de machine, aan de hand van de karakteristiek van de machine. Wij voelen ons toe aan een „revisie”, aan oplappen, aan gedeeltelijke vervanging (kunstorganen!). Wij maken van een dokter een mecanicien en verlangen van hem handlangers-

diensten in plaats van bevordering van genezing.

Zo falen wij meer dan plant en dier in de trouw aan het eerste oerkenmerk. En wij stapelen falen op falen door het combineren ervan in de verschillende fasen van bewustzijnsontwikkeling.

Zoals een goede boom ons beschaamt in onze gebrekkige opgerichtheid, en plant en dier ons beschamen in hun simpele trouw aan het „rapport” met hun ongeziene „dubbel”, zo beschaamt het dier ons op grote schaal door zijn gratie van beweging, waar wij plomp, langzaam, bonkig over de aarde gaan.

De weinige uitzonderingen bevestigen natuurlijk de regel.

Maar het tweede oerkenmerk biedt oneindig veel meer mogelijkheden voor volbrengen en falen.

Het vrijgeven der beweging na de roerloosheid van het plantenrijk schiep een enorme sfeer van verhoudingen tussen de levende wezens onderling (zintuigen, stem).

Beweging verlostte uit de afzondering van eenzellig bestaan, het bevrijdde het levende wezen uit *de Eenzaamheid*. De paren van tegenstelling noopten tot sympathie en antipathie. Het bewustzijn breidde zich uit van voedings-, groei-, stofwisselingsproces tot ontmoeting-binding-verbondenheid, uitwisselend vervullen van verlangens, enz.; kortom, het levensbewustzijn ontving een nieuw domein, een minder stoffelijke sfeer, de

sfeer van wat wij het gemoedsleven noemen.

En geen wonder, dat de nieuwe, nieuw-geopende sfeer het centrum of zwaartepunt van bewustzijn werd, al zien wij bij de dieren nog veel nadruk op het bewustzijn der levensprocessen.

De nieuw-geopende sfeer bood verleiding tot sensatie-gezwijmel, jij-en-ik-zwijmel als prototype van wat in mensen-omgang nog treffend geldt, tot in de menselijke sfeer idylle-cultus, schoonheid-cultus toe.

Zelfverankering in deze dingen leidt tot misbruik van medemens en van verwantheid aan medemens; leidt tot misbruiken en dwingen, parasiteren en zelfvergooien (narcotica).

„Als je Gods Zoon bent, werp je dan gerust omlaag. . . .”

Veel, veel later is het denkvermogen ontwikkeld en met dit denken het ik-bewustzijn. Want het denken heeft een denker, en die denker wordt zichzelf daardoor steeds meer als centrum bewust, als middelpunt.

Natuurlijk verplaatste het accent van bewustzijn zich nu naar deze nieuwgeopende sfeer, de denksfeer. De laatstgekome ne waant zich allicht de laatste die komen kán, dus de hoogste en de beste. En zal dan ook de minstbereide zijn om op zijn beurt weer plaats te maken voor . . . wat dán komt.

Het zich ontwikkelende „ik” - men zegt wel eens,

dat dit „ik”-bewustzijn eerst goed gevestigd werd kort voor onze jaartelling aanving - kan niet helpen, dat het zich middelpunt waant, dat het zich - hoewel *vorm* zijnde - geroepen voelt *zichzelf te handhaven* en aldus het Leven te verloochenen!

Maar in zijn schijncentraliteit voelt het zich „alleen” en die alleenheid wekt waan van plicht en recht. *Er is geen „recht” en er is geen „plicht” dan de waanvoorstellingen der met affect beladen denkprodukten van het „ik”*. Er is alléén geschonken Leven, dat in wezen Dienststaat is aan GOD. Dit vraagt dat wij het liefhebben met geheel onze ziel, met geheel ons hart, met geheel onze gezindheid en geheel onze kracht.

De rest is mensenmaaksel, voortgesproten uit levensmiskening en levensverloochening door levensangst.

Juist deze waan van „aan-zichzelf-overgelaten-zijn”, demonstreert de *Vergetelheid* van het ware Centrum, van het Al. Besef van de microcosmos verleidde tot het vergeten van de macrocosmos. De met vierderlei soort bewustzijn (vier voertuigen als ge wilt) uitgeruste mens, concludeerde tot autonomie, onafhankelijkheid behalve van eigen kunnen, niet-bestaan van Centraal Middelpunt, niet-bestaan van GOD.

Daar wortelt het atheïsme. Niet alleen in contraire georiënteerdheid op afstotend pseudo-geloof en pseudo Gods-vereren, maar op de denkwaan

van het „ik”. Uit die waan kan denken een mens niet bevrijden. Het denken kan zichzelf niet „kennen”. Het „weet” hoogstens van zijn betrekkelijkheid, zonder dit weten consequent te kunnen toepassen.

Deze fase in onze ontwikkelingsgang heeft eerst recht tot ontaarding van instelling en gedrag der mensheid geleid.

Het kwam daarin tot combineren van oude zwichtingsvormen der voorafgaande ontwikkelingsfasen. Gecompliceerd denkmisbruik leidde niet alleen tot principiële zelfoverschatting, die kenmerkend is voor velerlei menselijke wanstaltigheid en evidente tegenspraak met zichzelf, zoals bijvoorbeeld: theologie, moralisme, intellectualisme, materialisme, anarchisme, nihilisme, enz. Maar het perfide denken, het ik-dienende denken, *verbond* zich met ongelukkige gevoelsstromingen, begeerten en drangen tot een samengestelde verwording van menselijke verhoudingen op alle levensgebieden. „*Dit alles zal ik je geven, mits je mij dient*”.

* * *

Onze zogenaamde samenleving is één gecompliceerd stelsel van „rechten en plichten”, van spelregels voor wederzijdse uitbuiting. Het „ik” is alles aan macht gelegen in de sferen van levensmiskening. *Daarom streeft alles beden naar macht.* Macht als triomf, als overwinning van alle andere

streven, als veiligheid, als levensruimte en levensmogelijkheid.

Maar het Leven heeft dit alles niet van node, want het *is*, dank zij Gods *Almacht*. Daarom zijn alle machtsinstellingen, wereldlijk en godsdienstig, bij voorbaat getekend als Levens-verloochening en dus als revolte tegen God.

Wij hebben niet alleen het eerste en het tweede kenmerk „verraden”. Wij hebben niet alleen de ons gegeven beweging vervangen door pseudo-beweging, namelijk bewogen-wórden: per fiets, per trein, per auto, per vliegtuig, daarin opnieuw ons „rapport” vergetend *en degeneratie onzer lichaamsfuncties veroorzakend*.

Wij hebben vooral, voortgaande op die verloocheningen, onze Godverbondenheid laten wegzinken in de vergetelheid. Daarmee hebben wij de menselijke verhoudingen en het menselijk bestaan, ons ware levensdoel, verloochend en verminkt tot een tragische parodie.

En nu deze fase ten einde is als een volheid des tijds, nu het Leven roept tot het Opgaan naar een hoger niveau van leven, nu wij genood en geroept worden tot het Volbrengen van de opgaande zwenking die opnieuw het circuleren verandert in een spiraalgang, nu wordt het Offer gevergd, dat wij minder dan ooit tevoren zullen willen en kunnen brengen tenzij wij, in hoogste nood gebracht, ons plotseling hervinden in bereidzijn om

de onbekende Prijs te betalen: het afstaan van alles omderwille van alles.

Dit is dan het Rondgaan van „Gods Engel” over de aarde, die overal confronteert met een situatie die de mensen noopt tot daadwerkelijk bekennen tot Ja of tot Neen, de Selectie van Godswege, waaraan geen mens zich kan onttrekken. Waarin braafheid en goedheid naar mensenmaat, gelovigheid en ongelovigheid, enz. enz. voor niets tellen, omdat het alléén gaat om een zich daadwerkelijk bekennen der mensenzielen tot het Leven of tot de Dood. Het zal *altijd* een Jesta's Offer moeten zijn, omdat het Leven ons liever zijn moet dan zijn allerliefste vorm.

Alleen dit bereidzijn zal dan gelden als het Lamsbloed aan de deurpost, wanneer de Engel voorbijgaat in de Nacht der Heilige Bescherming.

Maar deze Aandacht en Bemoeienis van GOD zal tegelijk de manifestatie van Zijn Wederkeer zijn.

WEDERKEER, ja maar niet als Denkbeeld, noch als Idylle, noch als herhaling van het welbekende.

Wederkeer als Nieuwheid die al het voorbije samenvattend in zich draagt en het nog-niet-geopenbaarde vestigt in de menselijke sfeer.

Wederkeer, niet als verzadiging, verlustiging of bewijsvoering, maar als Voltrekking die alleen be-

leefd kan worden door de ontvankelijkheid der hiernaar verlangende mensenziel.

Zonder ontvankelijkheid hiervoor beleven wij *niets*.

Dat klinkt erg vanzelfsprekend, maar wij zijn ons er niet eens van bewust, dat het ons juist aan deze ontvankelijkheid ontbreekt. Grauwheid, leegte, gemis, verstoken-zijn, uitgesloten-zijn, zinloosheid van ons bestaan, van het gebeuren om ons heen, van de omstandigheden en gebeurtenissen in ons leven, het is alles de conclusie van onontvankelijkheid, projectie van gebrek aan zelfkennis, dat zich in *oordeel* tracht te rechtvaardigen.

Want wij zien en horen wel veel, maar het zijn alleen zintuiglijke indrukken. Wij zijn overprikkeld en kwetsbaar en noemen dat „gevoelig”. Maar wij zijn niet gevoelig.

Horen en zien zijn ons vergaan! Zoals ons zijn vergaan de *zielsverheuging* en het daardoor geheiligde gebruik van al het andere, dat als *belevingsvermogen*, als vergroting en verheffing van levensbewustzijn geschonken werd in de achter ons liggende „overgangen” van levensniveau naar levensniveau; altijd als Godsgeschenk na een offer in nood, altijd als Antwoord van Trouw op trouw, altijd als Opstanding uit de dood.

Juist daarom zijn wij inderdaad de doden die zichzelf begraven, omdat alles wat ons aldus geschonken is, door ons niet als een levend vermo-

gen en vermogen om te leven, bezield en belevend gewijd is aan het leven. Maar het is verdord tot veelzijdig mechanisme, dat vrijwel autonoom functioneert. Het is een dode uitrusting geworden, een bot nu-eenmaal-zo-zijn, dat wij dankloos misbruiken. Misbruiken, want niet wijden aan de Dienst aan GOD, maar aan de zinloze jacht naar voldoening van minder allooi.

In ons leeft niet de vreugde der beweging als beleving van bevrijdzijn uit de machteloze starheid, die werd opgeheven juist omdat het levende wezen in die weerloosheid had standgehouden in zijn opgerichte Zijn. Ons „ik” is een despoot, ook in zijn altruïsme! Hoe weinig beseffen wij met onze ik-allenigheid, dat wij in wezen bevrijd zijn van de barre eenzaamheid van voorheen, omdat ons gegeven is het naderen en bereiken van elkaar, het waarnemen en uitwisselen, het meevoelen en verstaan.

Uit welk een hunkering op leven en dood moeten de zintuigen zijn ontstaan! Want het ging daarbij om beleven en verstaan, *niet om de mechanische indrukken*. De hunkering om te zien is niet een hunkering naar lichtreflexen, naar het waarnemen van beelden, maar een zielsverlangen om de draad van het heilige gebeuren te volgen. Zoals de Indogermaanse wortel SEQ (zie het Latijnse sequor = ik volg), van welke wortel ons woord „zien” is afgeleid, nog bewijst!

Zo is ons gehoor niet het resultaat van de behoefte om geluidsprikkels te ontvangen, maar om het heilige voltrekken te kunnen *volgen*. Bij het proeven gaat het niet om lekkerheid, maar om noodzakelijk kiezen tussen aannemelijk en niet-aannemelijk; en de tastzin is niet een dode detector van aanraking, maar gevolg van het verlangen naar ontmoeting, naar beleving van eigendommelijkheid.

Geur lokte Korè daarheen, waar de God der onzienlijke wereld (Hades = Aïdes = het Ongeziene) haar tot zich nam. En al lijkt dit verhaal voor onze moderne, westerse mismoedigheid niets dan een vriendelijke camouflage van de al te onaannemelijke dood, in waarheid is het een beelding van geestelijk inzicht, waarvan de betekenis reeds de klassieken onbekend was. De antieken echter wisten, dat de Goddelijke Tegenwoordigheid zich soms door Geur aan mensen bekend maakt. Dit substantiële Verschijnen is méér als „voorbode” dan Horen en Zien. God kiest de geur als het etherische gewaad en behorend bij het ogenblik. Maar mensen willen Gods Aanwezigheid gezeggen en kiezen geur en ogenblik om de „gelovigen” een surrogaat-ervaring te doen ondergaan.

De taal, die pas met de ontwikkeling van het denkvermogen tot gestalte kwam, de ons geschonken brug om niet met de stem alleen de eenzaamheid van voelen, maar met de spraak ook de schijn-

centraliteit van denken te doorbreken in het besef van de betrekkelijkheid der gevoels- en denkbeelden. Een behoeding tegen anders onvermijdelijke monomanie als een oordeel over „vergeten” van de Ene waarachtig Centrale.

Maar in ons is het oog geworden tot een camera obscura en het oor tot een geluidsapparaat. Daarom zijn Horen en Zien ons vergaan; zijn wij geworden tot de wezens die Jesaja aanduidde: mensen, die kijkende zien zonder te ontwaren; luisterende horen zonder te verstaan.

Het besef van het alleen-heiligende gebruik, de *beleving* van de zin der vermogens, is weggezonden. Dat geldt voor alles wat aldus in het verleden na onnoemelijk leed, onzegbare levensnood, de mens geschonken en eigen geworden is.

Het „ik”, dat in zijn denksfeer opgesloten zit als in een vesting die tegelijk gevangenis is, stelt zich teweer tegen het levensgegeven en de omstandigheden, tegen alles en allen die het ontmoet, met de maatstaf zijner denkbeelden.

De waan van normen, van objectiviteit, van gelijkheid en uniformiteit, van het onpersoonlijke, en dientengevolge van rechten en plichten voortvloeiende uit die denkprodukten, zijn de alomtiërende bezetenheid, die letterlijk ontembaar is, en dadelijk opschreeuwt, wanneer in de weinige ogenblikken van zielsbezinning GODS Wil zich manifesteert, als Jezus destijds in de synagoge. . . .

Daarom miskennen wij de waarde van ons levensgegeven, de waarde van ons levenslot, want wij houden vast aan een fictief beeld, aan een voorstelling van hoe het voor iedereen „goed”, geslaagd, gelukkig, God-gevallig zou zijn. Door de ban van het alleen maar in normen valuerende denken, vergeten wij niet alleen onze Godverbondenheid, maar ook onze individuele uniekheid. De verloochening van het persoonlijke, van het individueel-geldende, die zo typerend is voor het socialisme en het marxistisch communisme, is de vrucht van de krasse triomf van de eenzijdigheid van denken, dat zich in de plaats stelt van de volmenselijke beleving. Het marxisme is geen werkelijkheidsbesef, maar denkprodukt. En zozeer zijn wij allen bevangen van de usurpatie van het denken, dat we dit niet eens doorzien en collectief langdurig moeten lijden onder de aanmatiging van deze en dergelijke dictatuur van ficties, tot wij ervan genezen zijn.

Want het bekomt ons alles niet best. De dorheid van het door ons zo hardnekkig doorgevoerde bestaan heeft alle uiterlijke nood naar innerlijke nood verlegd. En het feit, dat juist in de landen waar de pseudo-mensenliefde zijn stelsel van schijnzekerheid en schijnveiligheid in zogenaamde sociale gerechtigheid aan de bevolking heeft opgelegd, zelfmoord verreweg het meest voorkomt, heeft aangetoond *dat de idealistische staatsbemoei-*

enis het leven niet dient maar bedreigt. Gelijkschakeling is een truc van despotisme. In een star geordend staatsbestel revolteert de radeloos gemaakte jeugd en men noemt dat nihilisme.

Ondertussen is dit niet meer dan een facet van het onheil dat wij zelf aanrichten. Bij het verdorde particuliere leven behoort de verdorde beroepsbezigheid, de machinale aandacht- en energie-inzet voor werk dat niet alleen oncreatief is, maar waaraan onmogelijk met hart en ziel gearbeid worden kan, alle suggestie en pose ten spijt. Met weergalozе schijnheiligheid is de uitgedachte, eenzijdige, half mechanische „werkverdeling” op grond van voorlopig geldelijk voordeel ingevoerd, en de traagheid van ziel der „werknemers” heeft het zich laten welgevallen. Voor onrecht van deze soort, voor levensverkrachting in het algemeen, zoals die door de machtigen der aarde wordt opgelegd, is een „tegenpartij” nodig, die het zich doen laat, welbewust zich misbruiken laat ter wille van vermeende veiligheid en . . . onbezorgdheid. Uitbuiten en uitgebuite zijn twee aangezichten van een zelfde wezen en de werking is altijd wederzijds. De *denk*-verhouding werkgever-werknemer, waartoe de menselijke verhoudingen steeds meer worden teruggebracht, is slechts een moderne gestalte van de oeroude levensverkrachting: Heer en Slaaf.

Niemand *is* slaaf en niemand behoeft slaaf te

worden; niemand kán slaaf worden dan *doordat* hij het Jefta's Offer niet brengen *wil!* Maar deze waarheid is hard, en wie wil ze aanhoren? Wie doet vrijwillig afstand van zijn machtspositie? Liever lijden wij aan „managers-ziekte”.

Onvergelijkelijk hachelijker dan de vorige fasen van bewustzijns-uitbreiding was de vrijgegeven ontwikkeling van het ik-bewustzijn, dat ongehoorde verleiding meebracht om te ontaarden in levensdoel op zichzelf. Het „ik” en de collectiviteit van ikken, die een typische irrealiteit is, schiepen een pseudo-leven en pseudo-levenstaak, bindend, forcerend, knechtend, mensengezag en mensenmacht stellend in de plaats van het enig echte Gezag en de enige echte Macht.

Er is daarvan geen vrijkomen mogelijk dan door het schijngezag dezer aanmatiging te verwerpen en alleen GODS Gezag te erkennen, zowel individueel als collectief.

Geen offer áán ficties en idolen, maar het Offer ván de schijn-autonomie. Geen strijd van mensenmacht tegen mensenmacht, maar ontzegging van de ik-woekering en de wij-woekering, individueel en collectief.

De vrijkoming ligt in het wederom roerloos standhouden, in het wederom weerloos zijn, in eenzaamheid dragen om anderen te bereiken. Met de opstanding van ons levensgeweten herstelt zich het ondefinieerbare rapport tussen ons stoffelijk li-

chaam en zijn levensbron, herstelt zich het ware zinvol dienende karakter van ons gehele organisme. Met vasten van gevoelsverzadiging in binden en uitbuiten wordt het tot lust-labyrint verworpen gevoelsleven gelouterd tot reïne overbruggings-intentie van hart tot hart, van mens tot mens.

De vrijkoming geschiedt niet het minst door verdeemoediging van het „ik”, zich terugwenden van de schijn-centraliteit en haar macht naar de Almachtige GOD, onmacht beseffend en belijgend in een constant „Uw Wil geschiede”.

Zo en zo alleen doen wij de eerste schrede op de Regenboog-brug van duivel naar GOD.

Zo en zo alleen herstelt zich onze Ontvankelijkheid en zullen wij als de terugkerende Verloren Zoon de Wederkomst beleven, niet van Jezus maar van „Gods Redding”, niet van Christus als verstard dogmatisch Beeld, maar van die Ene Nameloze, GOD, wiens gemanifesteerde Wil mensen Jezus Christus noemen, omdat zij altijd namen geven moeten, zelfs en vooral aan wat zij kennen noch doorgronden.

Als wij bereid zijn zó onze *on*ontvankelijkheid aan onszelf te belijden, onze doofheid en blindheid, onze bewegings-miskenning, onze miskenning van de zin van het Leven en van ons individuele bestaan, dan zullen wij allengs laten varen de systematische misbeoordeling van ons levens-

gegeven, van het ons wel en niet toebedeelde. Dan zullen we niet meer voortgaan met een krampachtige worsteling naar bezit, macht, eer en categorische voorstelling van voorspoed, geluk en levensverwerkelijking.

Dan zullen wij - hoewel onwetend - ontvankelijk worden voor de *unieke* betekenis van ons leven. Wij zullen beseffen geconfronteerd te zijn met een ondoorgrondelijk Beleid, dat zo lang voor ons niet scheen te bestaan, omdat wij het overschreeuwden met de categorische misduiding van de gangbare standaard-beelden omtrent de waarde van alles en nog wat, met de agressiviteit van onze Bakermat.

Wij zullen ons arm of rijk, ziek of gezond, klein of groot, voorspoedig of door tegenspoed benard, van aangezicht tot aangezicht voelen met het Mysterie van Leven. Wij zullen een totaal ander Waaron en Waartoe vermoeden dan de magere conclusies van fragmentair causaal verband, die zo lang als dooddoeners golden.

Want een en hetzelfde „feit” zal een onnoemelijk aantal innerlijke waarden blijken te hebben als Waaron en Waartoe voor verschillende mensen, doeltreffend in Gods Therapie.

De woorden, die wij als namen gebruiken, zullen een totaal andere zin en strekking blijken te bezitten dan de uiterlijke gangbare betekenis. Wij zullen niet meer kunnen meedoen met het ondoor-

dachte onderscheiden tussen goed en kwaad, gunstig en ongunstig, en zo voort, alles met geen andere steekhoudendheid dan die der categorische miskening. Wij zullen niet meer kunnen meehuilen met de wolven in het bos wegens een of ander collectief als „onheil” miskend overmchtig gebeuren; evenmin ons gedachteloos verheugen over iets dat tot verwerkelijking van het collectieve waandenkbeeld van geslaagd leven strekt.

Dan zijn wij bereid om onze conclusie over alles en nog wat op te schorten, zo mogelijk tot ons de eenmalige zinvolheid daagt. Maar daarmee staan wij God-toegewend, „luisterende” naar wat wij innerlijk weten te goeder ure te zullen horen... en verstaan.

En dat is Sjimeon zijn, want Sjimeon betekent „luisterend”, en dit *luisteren der ziel* is de heiliging van het Horen. Het is eens en vooral de vaste bodem(rots), waarop Gods Reddende Therapie de hemelse orde, de ware levensorde, in ons vestigt.

Natuurlijk zullen wij pijnlijk Sjimeon de Meelaatse, dat is de „onreine luisterende” zijn, en die onreinheid zal tot het bekende miskennen en verraden leiden, vooral in confrontatie met rein volbrengen (Marc. 14 : 1-11).

Wat is dan toch die „Judas”, die wij zo verafschuwen? Van wie theologen en gelovigen zich zo gemakkelijk afmaken door hem te schilderen als

opstandig mens, dief en verrader. Van wiens naam Jehudi Iskarioth de theologen maar steeds de betekenis niet kunnen vinden. Want nietwaar, er zijn wel plaatsjes Kerioth, maar waarom zou dan Isj niet in het Grieks vertaald zijn? Zó vreemd is ons allen, de deskundigen inbegrepen, de ware aard, de ware rol van deze mensfiguur in de manifestatie van het Levensmysterie, dat wij maar niet begrijpen dat wij het zijn. Wij kunnen de gedachte niet verdragen, dat wij Judas zouden zijn, juist omdat wij Judas zijn! Jehuda, de Geprezene. Welk een milde humor! Maar dan Iskarioth, wat hebben we daarmee te maken? Toch wel! Niets tekent ons zozeer als het feit, dat wij „door de Geest aangegrepen en verward worden”, dat wij dadelijk in paniek geraken bij de confrontatie met de Manifestatie van Gods Wil, dat wij in ondraaglijke spanning komen, wanneer Gods Aandacht zich inmengend op ons richt! Aramees Ithkerioth betekent: door de Geest aangegrepen, verward zijn. Vleidend is het niet, maar des te meer onmiskenbaar voor allen, die het Mysterie als mysterie ondergaan. Wie van ons is *niet* zo'n kleine aangegrepenene, in verwarring geraakte, die in „bezetenheid” door ondergangs-angst de Manifestatie van Gods Wil „overlevert” aan de machtsformaties van religieus dogmatisme en wereldse gewelddadigheid? om juist daardoor de werkelijkheid allengs te beseffen en in verlorenheids-ver-

twijfeling te bekennen: ik heb gefaald!

Maar de eerste schrede op de Weg ten Leven is gedaan. En het Ene Nodige is niet, dat wij terstond Licht krijgen op hetgeen in ons aan ons geschiedt, maar dat wij beseffen dat GODS aandacht daarin tot manifestatie komt.

En wij zullen ontroerd worden door de diepte van de schijnbaar zo vertrouwde mensentaal. Want ieder woord heeft een diepere betekenis, waardoor de geestelijke zin van wat gebeurt althans gesluierd aangeduid kan worden en te goeder ure wordt verstaan.

Zo worden ook ieder lichaamsdeel en elk orgaan en elke handeling symbool van een abstracte waarde. De stoffelijke levensprocessen onthullen zich als manifestaties van kosmisch gebeuren. Wij kunnen eigenlijk niet falen dan in trouw aan het leven, dus door verloochening van de oerkenmerken.

Daardoor wordt ons falen openbaar tot in het lichaam en de psyche.

Maar daardoor wordt ook de genezing openbaar, manifesteert zich GOD als de GENEZER.

Onze gewekte ontvankelijkheid zal ons doen letten op alles wat force majeure wordt genoemd en dan ook waarlijk Hogere Kracht blijkt te zijn.

Wij kunnen niet meer een opgelegde staat van Starheid, geheel of partieel, van gedwongen Roerloosheid, van dysfunctie der organen waarnemen,

zonder ons van aangezicht tot aangezicht te weten met een maning aan het eerste oerkenmerk, zonder te beseffen dat „dit is opdat GODS Werken worden geopenbaard”.

Wij kunnen niet meer ontmoeten opgelegde bewegingloosheid, ontnomen-worden van het vrije Komen en Gaan, naderen en verwijderen, doen en laten, als een wederdampeling in de beleving van onbereikbaarheid, zonder ook juist daarin het Mysterie van GODS Aandacht werkend te weten, ter wille van het Leven en ter wille van de mens die leeft.

Wij kunnen geen blindheid en doofheid meer aanzien, zonder in een hemelse betrokkenheid daarvan met het Zien en Horen van de ziel te geloven.

Wij zullen geen lichamelijke of psychische „afwijking” meer aanzien alsof het een defect aan een machine of elektronisch apparaat ware, noch een hartziekte beschouwen als een defect aan een motor.

Wij zullen geen Lots-gebeuren meer aanzien voor stom toeval; geen scheiding, verlatenheid, kinderloosheid, leed in geslachtsleven, huwelijk of liefde, kunnen misduiden als zinloos. Maar wij zullen de opgelegde derving herkennen als een heilig Vasten, als een voorbereiding tot iets anders; en de opgelegde eenzaamheid zullen wij min of meer verstaan als een ontledigd-worden, de on-

bereikbaarheid als een bewaard-worden van het hart, dat GOD bestemd heeft tot Zijn Woning.

En overall waar wij Vernedering en dompeling in Onmacht, mislukking en ondergang van menselijke glorie zien, daar zullen wij de toebereiding herkennen tot wederverstiging van de Herinnering en Overgave aan de Almachtige.

Eerst zo vergaat ons de liefdeloze vraag: „Wie heeft „gezondigd”, deze of zijn ouders?” (Joh. 9 : 2). Want onze aandacht gaat niet meer naar „zonde” en naar „straf”. En evenmin blijven wij hangen in een verstandelijke verklaring als met het debet en credit van „karma”, want het Mysterie ontsluit zich niet aan intellectuele stellingen en wij verwachten inzicht in het hemelse beleid door openbaring.

De mens in wie het ondoorgrondelijke Contact met GOD weer is hersteld, vraagt niet meer „waarom?”, hoogstens „waartoe?”

Voor deze dingen gaan de ogen alleen open, doordat wij ons aardse „zien” afdekken laten met de ontorde grond die door Gods Redding, Gods Onbegrijpelijke Therapie, op onze blindgeboren ogen wordt gelegd; en ons in die aanvaarde onmacht „wassen” in de gezonden stromende ontroering (Sjiloah).

Zo nadert een mens meer en meer de Ontmoeting met de Nameloze en de beleving van Zijn woorden: „Zie, Ik maak alle dingen nieuw!”

Want er is een ontzaglijk parallellisme tussen de gang van de Menswording, het volbrengen door Jezus van Nazareth, de parousie of Wederkeer als massale Ontferming over de mensheid (Hindoeïstisch: Visjnoe-incarnatie, Boeddhistisch: Komst van de Heer van Mededogen, Maitreya) en individuele Verlossings-, Inwijdings- of Verlichtings-gang.

In het standhouden in de drievoudige Beproeving in Derving en Eenzaamheid vervulde Jezus de drie Oerkenmerken van Leven. In zijn lijdensgang ving hij de neerslag van volstreckte animaliteit uit de boezem der mensheid op, en in zijn dood vestigde hij voor alle tijden de mogelijkheid tot heiliging van de persoon, verheffing van de enkeling tot de staat van onsterfelijkheid, dat is de opheffing uit de „val” der gespletenheid en de vervulling van het ware Mens-zijn hier op aarde.

Zo heeft Jezus in principe de Opstand der Mensenhorde, de opstand tegen het Gezag van God, GENEZEN.

Zijn leven opende dáárom een nieuw niveau van mensen-leven op aarde, omdat hij de voorbije overgangsoffers samenvattend, de heiliging van het ik-bewustzijn voltrok in de verwerkelijking van de ware verhouding tot GOD.

Ook dit is een Jeftha's Offer en het zal de zeldzame enkeling die het brengt uiterst zwaar vallen,

zoals het Jezus zwaar gevallen is, maar dan als eerste en dus zwaarder.

Met zijn „Uw Wil geschiede” en „In Uw Handen beveel ik mijn geest” offerde hij restloos de schijn-autonomie van het „ik”.

Met de verwijding van zijn gevoelsleven tot allen die hem „horen”, offerde hij de individuele verschansing in persoonlijke sympathie en antipathie met de daaruit voortvloeiende bindingen in positieve en negatieve zin.

Met zijn voortdurend „werken” aan de Opdracht die hem was gegeven, ontledigde hij zijn bestaan van alle registreerbare persoonlijke levensinhoud.

En door zijn weerloos doorstaan van een gewelddadige dood offerde hij de verzadiging aan lichamelijk uitleven in elke zin.

Daardoor, en niet door idealistisch-idyllische goedheid en liefde of enige aardse heroïek van levenstrotsering, blijft zijn leven voor altijd een Teken dat weersproken wordt, en moest zijn verschijnen en verdwijnen worden tot een Val en een Opstanding van velen.

Tussen deze tijdeloze Tijding en ons is alles geplaatst, wat het menselijk gemoed als afweer en ongevaarlijkmaking vinden kon. Ver-romeinsing leidde in doordachter volken tot protest en verstarring in betweterij; Slavische droombehoefte leidde tot nesteling in gevoelsidyllen. En als uiterste uitvlucht greep de angst voor het nabijge-

speurde onafwendbare naar de Helleense denk- en schoonheidscultus.

De Wedergeboorte wierp zich op tegen de Tweede Geboorte.

Ogenschijnlijk een vrijwording van Roomse, later Protestantse, levensfnuiking, was de Renaissance evenals het Humanisme (ook het hedendaagse) een revolte tegen de herkende aanspraken van de Onontkoombare Zelf.

Goddank belet de diepte van ons wezen ons op den duur te toeven in het niet universeel-eigene. Dat is de kans voor de Tijding, want die behelst niet het eigene van een ras of volk, maar het daaraan onthevene en ontheffende universele mens-eigene.

Want ergens voelen wij, dat wij hierbij betrokken zijn. Ergens weten wij ons verwant, weten wij ons in de onontkoombaarheid van dit alles begrepen.

Wij kunnen doen wat wij willen of niet laten kunnen, eens sterven wij toch. En in dit sterven wordt ons overmachtig afgenomen, wat wij niet vrijwillig *gaven*.

Alleen, het wordt aan ons voltrokken in omgekeerde volgorde. Wij sterven eerst lichamelijk en dadelijk daarna lost zich ons etherlichaam op.

Ons heengaan uit de tijdruimtelijkheid ontnemt ons successievelijk alle oriënteringshouvast, alle proporties. Het herinneringsbeeld dat aan ons be-

wustzijn voorbijtrekt, en waarvan zovelen ten halve gekeerden hebben getuigd, vervloeit wanneer het uit de oriënteringssfeer verdwijnt, het verliest de samenhang die het ontleende aan onze relatie met de tijdruimtelijke objectiviteit. Men zegt: de afmetingen schijnen onmatig groot te worden. Dat zou een reflex kunnen zijn van ons eigen gaan naar ruimteloosheid.

Door dezelfde overgang verliezen ook al onze gevoelshechtingen de hen dragende grond. De schijnrechtvaardiging onzer subjectieve gevoelsinstelling moet zich in vergeefse herziening in ruimer en ruimer wel verliezen tot algehele oplossing in onpersoonlijke welgezindheid.

Dan heeft het denk-ik niets meer wat het zou bestendigen dan het denken zelf, dat echter zelfbetrokken is en in de absolute realiteit der geestelijke sfeer niet kan bestaan.

En daarin dan verliest de mens zijn sterfelijke „zelf” in een volslagen *onmacht* ten overstaan van de Waarheid van de Almacht.

„GOD is geen God van doden, maar van levenden”, zegt Jezus tot de aanmatigenden, die de hoedanigheden van het sterfelijke maatgevend wilden stellen voor het eeuwig Zijnde (Marc.12 : 27).

Omdat dit alles zo is en nooit veranderen zal, daarom is de Weg, de Waarheid en het Leven niet te herleiden tot de ongevaarlijke handzaam-

heid van een mis, een loflied en een preek.

Er *is* niets gegeven dan *Navolging* van Jezus door het Gaan van de door hem geopende Weg. Navolging in leed en nood, derving en ondergang. Of: reilen en zeilen in openlijke of verholen revolte en verloochening om dan (alle praatjes ten spijt) bij de dood van het lichaam de Ontdekking onzer Naaktheid te ondergaan. . . . en tot GOD weer te keren als een der tallozen die de onbewuste Opdracht niet volbrachten.

De tot een viervoudige hoedanigheid ontwikkelde levensbewustheid van de mens heeft in geestelijke kringen geleid tot de denk-conclusie, dat de mens vier sterfelijke voertuigen of lichamen heeft.

Dit ligt in de aard van het denken; wij denken geen waarheid, maar formeren een beeld of voorstelling van waarheid. Zo ontstaat dogmatiek, leerstelligheid omtrent het geestelijke, dat is het onweetbare, onleerbare, dat slechts door openbaring *gekend* (niet geweten) kan worden.

De mens met zijn viervoudige bewustzijn kan niet laten met zijn denken te definiëren wat geestelijk en dus ondefinieerbaar is. Dit is psychologisch begrijpelijk als een teweerstelling, een poging zich *te handhaven* ten overstaan van het ten enenmale meerwaardige. Daar begint „de Opstand”.

Leerstelligheid is een poging om het overmachtige meester te worden door vastlegging en ordening. Daarom zegt Martin Buber zo terecht: „Das

Dogma ist, auch wo sein Herkunftsanspruch unbestritten bleibt, die erhabenste Form des Gefeit-seins gegen die Offenbarung. Die will kein „Perfektum“ dulden, aber der Mensch mit den Künsten seines Sicherungswahns steift sie zur Perfektion ab“. (Zwiesprache S, 37).

Het dogmatische gethoretiseer omtrent Jezus van Nazareth is dan ook niet het werk van „navolgers“, maar van schriftgeleerden, mensen die door oriëntering in weten omtrent Jezus de juiste instelling van ziel (en wellicht dan ook nog navolging) hoopten, geloofden te bereiken.

Beschouwelijkheid is echter altijd een halthouden en zelfs een distanciëring. Het is bewust of onbewust een symptoom van „nog-niet-willen“ en het leidt tot „nooit-meer-gaan“.

Zo is dan de pijnlijke aanmatiging ontstaan van beweringen omtrent de menselijkheid en de goddelijkheid van Jezus door mensen, die zelf - hoe georiënteerd ook - hem niet nagevolgd waren, die niet door zijn lijden, dood en opstanding te doorleven, zelf de openbaring deelachtig geworden waren, die alleen tot „kennen“ voert en alleen recht van spreken geeft, wegens veranderd ZIJN.

Niet alleen ontstonden daaruit haat en nijd, strijd en moord, maar alle theorieën die „gezag“ verwierven, vormen geduchte obstakels voor de aanhangers (en de onbewust beïnvloeden) tegen het na-

volgen, tegen de openbaring die hun daardoor ten deel zou vallen.

GOD manifesteert Zijn Wil in een mens, wanneer en zoals HIJ dat wil. Hij laat zich natuurlijk niet door mensen-ideeën en mensen-geredeneer gezeggen. En het wordt recht pijnlijk, wanneer dogmatici beweren, dat hun leerstelling door openbaring is verkregen. Openbaring is openbaring van waarheid, niet van formuleringen *om-trent* waarheid. Een buitenstaander wordt geen insider dan doordat hij navolgt en volbrengt.

Juist daarom is het getheoretiseer funest en leidt het tot niets dan oponthoud, schermutselingen en „passen op de plaats”.

Het gaat niet om een weten, om het hebben van het een of ander, maar om een staat van Zijn. In het heilige Gaan naar dit Zijn is alle Hebben slechts ballast.

Plutarchus zeide: sterven (is) ingewijd worden. Dat is in het Grieks een diepzinnig spelen met werkwoorden van dezelfde stam, waarbij voor sterven een eufemistisch „voleinden” wordt gebruikt en voor inwijding een woord, dat zowel volkomenmaking, loutering, als wijding uitdrukt.

Maar ook hier ontwaren wij een - zij het dan gesluierde - verwijzing naar de hiervoren aangeduide analogie. Inwijding, verlossing, bevrijding, verlicht-woorden, vrede-vinden, onsterfelijk-maken, ingaan in het koninkrijk der hemelen, het wezen

van het Proces waarover zoveel beweerd wordt door hen die zelfs het begin ervan niet beleefden, het wezen van deze Verandering is doormaken van een ontzeld- worden van de sterfelijke Vier, opdat de onsterfelijke Drie tot manifestatie kome.

De navolging van Jezus is daarom een Lijdensweg, omdat het deze Ontzeling bewerkt, in dezelfde volgorde als Jezus die doorleed en dus in omgekeerde volgorde van hetgeen tijdens en na de lichamelijke dood aan een mens voltrokken wordt.

Nu krioelt het in de wereld van „deskundigen”. Niet alléén de Grootinquisiteur heeft zich het monopolie toegekend van stedehouder van Christus, tallozen hebben zich, zij het op kleiner schaal, een machtsconstellatie of althans een machtscentrum gevormd, ook buiten de christelijke godsdienst, want een zelfde vergrijpen aan GODS Gezag komt overal tot uiting.

Maar de Verlossing of Bevrijding, de transsubstantiatie van de sterfelijke Vier ís Gods eigen Werk en Hij laat zich dit niet uit handen nemen.

Het is de hemelse Gerichtheid naar de mens, die uit Gods Hand vloeit als de constantheid, waarop de Transformatie geschiedt, terwijl de gerichtheid van de mens naar God de ban van de stof verbreekt en basis geeft voor transformerende hoedanigheid in de stof.

Wanneer HIJ het zo richt, dat de lichamelijke

structuur bezet kan worden door Zijn Gerichtheid, dan ontstaat die verhouding die na voltrokken transformatie Inside-Leven (aeonisch, eeuwig Leven) als bewustzijnsmaat heeft.

Als de dood intreedt, ontstaat er algemene beweeg-reden tot uiteenvallen van de Vier, en komt inside-bewustzijn aldus daarvan vrij. Wanneer echter door inside-bewustzijn lang vóór de dood Inmenging geschiedt, dan vallen de Vier niet uiteen, dan worden zij dienstbaar, steunend en helpend, zonder hun eigen stempel op het inside-leven af te drukken.

Dat dit een lange voorbereiding behoeft, die uiterst nauwkeurig samenhangt met wat inside-bewustzijn door de betreffende mens zal manifesteren, is geen wonder. Dit zal *nooit* zonder Gods behoeding kunnen geschieden, of er zal destructie optreden. Destructie, zoals die tot uiting kwam in de enkelen die in eigen gerichtheid tot enig inside-beleven kwamen en dit dan wilden laten manoeuvreren in het tijdruimtelijke.

Er is niet alleen veel pseudo bedreven, er is ook veel gevrijbuiterd door mensen, hetzij afzonderlijk, hetzij in een verhouding waarbij een mens zich aanmatigde de rol van God te vervullen (goeroes en andere inwijders).

De gelijkenis van Jezus betreffende de mens die aanzat aan de bruiloftsdis, maar geen bruiloftskleed droeg, is overduidelijk.

Als God Zijn Aandacht richt in de menselijke sfeer, gaat die Gerichtheid zeker deze sfeer binnen, *maar niet als menselijke hoedanigheid*. Daarin ligt het geheim van de Overbrugging, die HIJ alleen kan doen geschieden. Wanneer Hij deze Aandacht op een mens richt, dan houdt dat in, dat deze mens in staat is of in staat gesteld wordt, de Overbrugging in zich te laten voltrekken.

Hoe deze voltrekking zich in de menselijke sfeer tot menselijke waarden richt, is eveneens een geheim, dat alleen te ervaren is door hem in wie het geschiedt en wel zodanig, dat die mens daardoor in staat gesteld wordt de Brug voor eigen gerichtheid te betreden.

Natuurlijk kan noch deze mens, noch een ander mens *dit* tot een menselijk begrip herleiden.

De onteigening van de „bakemat” waaraan de mens gebonden ligt, is en blijft Gods Werk. De onontbeerlijke Afbraak is dieper en omvattender dan een mens ooit met zijn onverlichte bewustzijn zou kunnen sanctioneren en laten geschieden. De ondeugdelijkheid van veel, wat in mensenoog goed en onontbeerlijk lijkt, kan de mens zelf niet beseffen. Anderzijds neigt hij te zeer naar zelfverguizing, waar geen verwerpelijkheid is dan juist die zelfverguizing, die verkapte hoogmoed en verkapte weerstand is. Zo gaat de Verlossing dan gepaard met veel leed, veel bitterheid en veel schermutse-

lingen, die te goeder ure gelukkig slagen in de lucht blijken te zijn geweest.

Wij spreken vrij gemakkelijk van Overgave, maar als het moment om overgave vraagt, dan merken wij hoe zwaar deze ons valt, ja dan pas blijkt beschamend, dat wij ons nooit werkelijk *geven*, doch alleen maar *lenen*, aan wie en aan wat dan ook. Wij willen ons lenen tot een avontuur, tot een tour de force. Maar gevraagd wordt Overgave en nog wel Overgave aan . . . de Gevreesde.

Dat GOD de sterfelijke structuren van de mens doordringt, zodanig dat de eigenaar zich niet kan oriënteren op die doordringing, maar zal hebben te ontvangen wat daardoor ontstaat, juist dát wil zeggen: dat Zijn Wil daarin geschiedt. En alleen dit leidt tot ontheffing van de gespletenheid, de verankerdheid van het bewustzijn in de tijdruimtelijke paren van tegenstelling, de gebondenheid aan onze bakermat.

Inside vormt zich niet door opstapeling van outside, als zwaarwichtigheid en zwaaien met tabberd en kruis en scepter, maar wordt de mens bij genadevolle Tweede Geboorte gegeven.

Tweede Geboorte, waarbij niet dit bewustzijn wordt getransponeerd tot een verbeterde uitgave, maar waarbij een nieuw bewustzijn uit ongeboren staat verrijst.

Wat kosmisch bewustzijn wordt genoemd, is *niet* de voltrokken unio mystica, de Eenwording.

maar wel Overschaduwing, momentelijk, en daarom in de tijd doorgemanifesteerd als herinneringsbeeld levendig en als „ervaring van Ontmoeting” doorwerkend in het bestaan in ruimte en tijd.

Er is zoveel geschreven over het Leerlingschap, over het Inwijdelingschap, maar de werkelijkheid laat zich niet in een beschrijving vangen.

Zeker is het, dat geen mens Inwijdeling is dan wanneer hij zich daarvan in geen enkel opzicht bewust is en zich integendeel verder af voelt van welke gebaseerde inwijding dan ook.

Een Inwijdeling heeft altijd de schermutselingen van „de bezetenen” zijdelings tegen zich. Zijdelings, omdat de verachtelijkheid van de bezetenen te scherp getekend wordt door de zware gang van de Inwijdeling, dwars door de bezetenen heen.

Inwijdeling is welbekend zijn, en daarom onaanvaardbaar voor de massa.

Inwijdeling is Gods Trouw de massa ingeven.

Inwijdeling is GOD te weten, daar waar Hij niet te aanvaarden lijkt. Hem te begrijpen over eigen begrip heen.

Inwijdeling is zichzelf verwerpen aan Hem niet-tegenstaande Hem.

„Technisch” voltrekt de Transformatie zich van Overgave van het „ik”, de onttroning van het denken en de beleving van onmacht, via een ontleding van het hart van alles waaraan het zich gebonden had, en ontleding van die registrering

onzer belevingen, die wij levensinhoud noemen, tot een transsubstantiatie van het stoffelijk lichaam.

Eerst als die voorbereiding is voltooid, geschiedt de uitstorting van Licht, de positieve Indringing, de Intrede door de hemelpoort, de hoogste beleving van Liefde, waardoor de wanden die het bewustzijn omsluiten, wegvallen en de Eenheid geschiedt en blijft geschieden.

Alles wat de mens zorgvuldig in kruiken vergaard had als balsem en olie, de aarde ontnomen, laat GOD terugvloeien naar wat der aarde is.

Geen cijfering zal ooit berekenen, wat dit gekost heeft aan tranen en mensenleed. Maar het zal terugvloeien in die aardse gangen, waar het zich in de rivieren van wanhoop en ongenade zal oplossen en tot balsem vormen voor wonden die de Vader slaat.

Troost is niets; wanhoop nog minder.

Maar het hart laten vallen in deze rivieren is de enige losprijs die de Vader en Zijn kind zullen geven.

* * *

Wij beleven nu een volheid des tijds, het einde van een tijdperk en de overgang naar een nieuwe Era.

In de voorbijge tijd heeft de mensheid bewezen volstrekt onmachtig te zijn om de aarde te bevolken en in samengang met de natuurkrachten de aarde te geven wat de aarde toekomt.

Daarom zal ergens in de wereld een Mijlpaal moeten worden geplaatst als een *bevestiging* van wat zovelen hebben beleden als het ene noodzakelijke voor deze wereld.

Voor die bevestiging richt GOD zich tot een geroepene met een specimen, een Opdracht, waardoor het verheven geslacht der „Davids” opleeft als het Specimen der Tijden en „Israël” weder doet verschijnen daar waar het nodig is, om de weerzinwekkende tijd-scrupules te vermorzelen.

Aldus wordt de Gouden Draad in het stramien gebracht en doorgeweven, hoezeer dit stramien ook doortrokken is van de walgelijkheid der verhoudingen. Juist daardoor zal de Gouden Draad opvallend het stramien tekenen als „afgedaan”.

Onze samenleving ís geen samenleving. Veel verdraagt zich niet in de samenvoegingen van maatschappelijke structuren en desgewenst is men tot de meest welwillende ontkrachting in staat, als het gaat om de handhaving van de gehele maatschappelijke structuur.

Of deze nu al een kooi is, waarin wilden en halve wilden en onschuldigen bij elkaar opgepakt zitten, toch verdraagt men dit eerder dan de deur te openen en ieder zijns weegs te laten gaan. Men spreekt van vrijheid en gelijkheid, maar men werkt met dwang, individueel en collectief. Tegenwoordig trekt men die kring wijder en wil álles in een gemeenschappelijke structuur herleiden, om zo te

komen tot het eigenlijk nagejaagde droombeeld: de ROBOT, die dan - wachtend op de laatste uitvindingen - óók nog „het eeuwige leven” op aarde deelachtig worden moet.

Dit is de waanzin ten top, de volslagen verloo- chening van het Leven, van de drie oerkenmerken eveneens.

Daar stelt GOD tegenover de Levende Mens, die zich bewust is van zijn Taak op deze doden- akker.

Want het Antwoord van GOD op deze samen- gestelde levensverkrachting is niet „vernietiging” doch Selectering, dat wil zeggen noping tot re- sponsie op het door Hem Gebodene.

Responsie als een Ja of een Neen.

Dáárin voltrekt zich de Selectie, dat de mensen in hun oordeel over het gebodene zelf het oordeel over henzelf bepalen, zichzelf *bekennen* tot „bruik- baar” in Gods Plan voor de Nieuwe Era, of „on- bruikbaar” en derhalve overtollig en tot verdwij- nen bestemd.

Zo is het steeds gegaan en zo zal het ook dit- maal gaan.

De algemene Nood is de Crisis, dat is het „oor- deel” en de scheidingmaking in deze Overgang. Juist de algemene Nood is middel in Gods Hand om in de mensheid ondanks haar verdeeldheid één zelfde onverdoezelbare ervaring van ON- MACHT te doen ondergaan, die leiders en gelei-

den tot diepe ontmoediging zal brengen.

Zo wordt de mensheid, die GODS ALMACHT hetzij officieel ontkende, hetzij in feite negeerde, HERINNERD aan de grondwaarheid die zij als kenmerk van leven steeds indachtig had moeten zijn: haar verhouding tot GOD.

En de aanwezigheid van tenminste één menselijk wezen, in wie deze verhouding ontbloeid is tot de stromende verheerlijking van De Weg, De Waarheid en Het Leven, zal bij elk verschijnen het onder compromissen bedolven, door theologische of ideologische dressaten vervangen GEWETEN der ziel wederopwekken.

Geen pose zal kunnen standhouden in de confrontatie met de overrompelend getoonde Realiteit. Maar verslagenheid en nood zijn vanouds de beste bodem voor nieuwe hoop.

Want niet in de tijd, doch in de gesteldheid der ziel is Het Koninkrijk al of niet „nabij”. En niets kan zo troostend, hoopgevend en animerend zijn als juist de constatering van de echtheid van Leven en de vrijheid die geen pose is, maar werkelijke staat van Zijn.

Vrijwel alle mensen zijn opgevoed in de ban van dorre moralistische fatsoenlijkheid, gegrond op welke dogmatiek dan ook.

Voor ons allen is het Geweten van kind af aan door verkeerde voorlichting geworden de stem van een diepverscholen tekort-gedane vaderfiguur,

die ons onze schuldigheid voorhoudt. Dit pseudo-geweten is alreeds dressaat, zoals het dan verder te verminken is tot jezuïeten-geweten, calvinisten-geweten, fascistengeweten, communistengeweten, enz., democratisch geweten niet te vergeten.

Dat pseudo-geweten is mede-bepaler in de trieste georiënteerdheid in het gangbare bestaan en zijn levensfnuikende regime, zijn laaghartige succes-nastrevings, zijn erbarmelijke vervullingsplicht van een schabloon van edelmans-, burgermans- of volksbestaan met zijn neurotische „Geltungswille”, en zijn neurotische schijn-gemeenschap. Schijn-gemeenschap geleid door schijnherders, die de kudde ter slachtbank voeren met mooie praatjes, elk wat wils.

En zoals de enkelingen in kwalijk-beheerste neurotische agressiviteit tegenover elkaar staan, zo staan de volken door evenzo neurotisch ingestelden vertegenwoordigd, zonneklaar niet als broeders, niet als vrije entiteiten, elk met een eerbiedwaardige roeping voor ogen, tegenover elkaar, maar als patiënten, als halve of hele gekken, die geen laaghartigheid schuwen om hun waan door te drijven ten koste van een of meer anderen . . . met een schijngeweten van eigen makelij.

Dat *is* niet te genezen en te redden van ondergang met geconcentreerder preken van moralistische richtlijnen, zelfs niet met het voorhouden van heilige geschriften.

Dat is alleen te genezen door het te verlossen uit zijn droeve afgesnedenheid van de ene levensader, door herstel van besef - hoe zwak ook - van aangeslotenheid en opgenomenheid in één kosmisch, levend, onvergankelijk Verband!

Herstel van *het innerlijk weten*, dat een mens niet maar een van het moederlijk losgeknipte verlatene is, een wegdrijvend eilandje van leven op een harteloze, zinloze zee van dode en levende krachten, waarin hij hoogstens wat troost vindt door aansluiting bij een soortgelijk gedupeerd wezentje, waarmee hij dan een duo-zelfbehoudsworsteling aanvangt, gezin geheten.

Wederopwekking van het levende *besef*, dat een mens in eeuwige verbondenheid bestaat met een achtergrond van een onbekend verleden, een ondoorgrondelijke zinvolheid van heden en een onuitvorsbare bestemming, hier op aarde vertoevende in een doeltreffend levensgegeven, dat zich door zijn verstand niet analyseren en begrijpen laat, maar waarmee hij zwijgend-sprekend geroepen is een *opdracht* te vervullen, die - hoe ondefinieerbaar dan ook in zijn precisie - essentieel een manifestatie van trouw aan het Leven zijn moet, juist omdat het een levens-opgave is.

Dat besef werkt als een ontzaglijke bevrijding.

Bevrijding van de muizenissen die de onmogelijke vervulling der „rechten en plichten” van het schabloon-leven veroorzaakt. Wegebbing van de

dwingende, opdringende indrukwekkendheid van de als categorisch-absoluut miskende leidende principes, eerbiediging van de als categorisch miskende individuele levensgegevens.

Want de categorische waardehechtingen zijn *alle* fout en funest in hun volslagen negering van het unieke. Een armoede-lijdend mens ís niet een mens, die - hè, wat jammer nou! - dit niet kan kopen en dat niet kan doen, wat de rijke overbuurman wel kan. Maar het is iemand wiens levensopgave eerder en gaver door vervulling tot gestalte komen zal, juist door dát levensgegeven. En zoals het hiermee is, zo is het met álles, niet één ding uitgezonderd, alle schijn ten spijt.

Wat een herademing, wat een bevrijdingsgevoel ineens, zich niet gehandicapt te wanen door geen geld of geen auto of geen televisie, of geen macht en geen glorie, geen goede ogen of geen goede oren, of welk „gebrek” en welk „defect” dan ook! Welk een diepe Wending in de gerichtheid naar vervulling van leven, welk een totaal ándere verdeling van *aandacht* en wijding van levenskracht aan het unieke, eigen levensgegeven! En nu kan men van huis uit of in zichzelf bevooroordeeld streven naar een idylle-beeld van een Goede God, of evenzo bevooroordeeld juist die „Vader-imago” niet dulden in zijn levensvisie, *die onmogelijk a priori „visie” kan zijn*, maar zelfs het opgeschorte oordeel, zelfs het alleen maar ne-

gatieve *loslaten* van de ingehamerde waan van zelfbeschikking en aan zichzelfovergelatenheid met al zijn consequenties, voert een mens al in een onpersoonlijk doch reëel verbondenheidsweten met een peilloze diepte, waarboven zijn persoonlijk, manifest mensenbestaan is als het blaadje aan een reusachtige boom boven de onzichtbare levenswortel.

Naïef-denkerig is de probleemstelling; wel-God/niet-God, alsof beschouwelijkheid (waarin reeds ontmoetingsangst manifest is!) zou onthullen, wat het leven als beleving zou onthouden. Maar al drijft de levensangst dan overal tot vlucht in bevooroordeeld pro en contra, de confrontatie met verwerkelijkt Leven werkt dwars door deze pant-sers van zelffnuiking heen en doet zijn Genezingswerk.

Want juist daarom ontzet de verschijning van een waarlijk levende de mensen niet alleen, maar dit doet hen hun ik-structuur opwerpen als de dobbelstenen voor het Kruis.

Zo is dan deze wederopwekking van het ziele-geweten de eerste Manifestatie van Gods Inmen-ging die voor ondergang behoedt.

Ja, Hij gebruikt daarvoor een mens. Hij manifesteert zijn Wil, zijn Overbruggend Bedoelen in de voltrokken Overbrugging in een mensen-kind. Wat er aan zulk een mens dan goddelijk en menselijk is, gaat de toeschouwers niet aan! Maar juist

dát zullen zij determinerend willen vaststellen, altijd weer.

Deze manifestaties zijn er geweest, telkens als de ontaardingsgraad der mensheid het noodzakelijk maakte. Nooit tweemaal hetzelfde als een domme herhaling. God herhaalt zich niet. Maar de geschiedenis registreerde het, hoe dan ook, en meldt het verschijnen van een Redder, een Saoshyant, een Verlichte, een Verlosser, een Krisjna.

En het zou wel een wonder zijn, als de ontstelde troep die het beleefde, zulk een verschijning niet terstond tot zijn bezit, zijn monopolie zou willen maken en van hem in die vervalste zin getuigen zou.

Zo is de mens.

Deze verschijningen zijn zeldzaam, maar ze zijn noodzakelijk. Niet de desbetreffende *mens* keert van tijd tot tijd weer, maar GODS Geest treedt wederom in verschijning in een mens als Eerste Overbrugging.

De gezegende invloed, die dan zal ontstaan, wanneer GOD zich op deze wijze met een mens verbindt, staat en valt niet op de fatale bezwering waarin de mens zichzelf heeft opgezweept, doch geeft als zodanig Redding in een vertaktheid, die door geen mens kan worden overzien.

De thans geschiedende directe Inmenging opent aldus de mogelijkheid voor een nieuwe mensensoort, mensenbestaan op een hoger levensniveau,

gericht op de verbondenheid van mens en mens, v rder beseft dan naar de natuur alleen; in de zieleelden openbarend de zielverbondenheid - niet van mens en mens maar - van *de mens en zijn eigen doorverbondenheid met hogere graden van bewustzijn*.

De Manifestatie in een mens doet opnieuw Het Woord klinken; wederom geven wat niet gevraagd wordt; omverwerpen wat behouden wil worden; vernietigen wat „heilig” verklaard werd; en afstemmen wat nood en noodstrang tot eenparig verweer doet zijn in de stroom van chaotische Woord-breuk.

Een zodanig dienend mens heeft het Gezag van het Woord en het vermogen tot vereffening van iedere inbreuk op de wetmatigheid van de scheping. Zo ontstaat het besef: „Ziet, hij heeft alle dingen goed gemaakt”, maar ook de dogmatische misconclusie: Vergeving van „zonden”.

Herstel van het fundamentele besef van Godverbondenheid, besef van levenslang genieten van Gods Aandacht, betekent herstel van het verdorde „rapport” met de sfeer waardoor ons de levenskracht toevloeit. Daardoor leeft het „dubbel” op uit zijn verdorde staat. De status van verbondenheidsbesef, de erkenning van niet-afgesnedenzijn in een autonomie-bewijzende verlatenheid, doch juist geborgen te wezen in afhankelijkheid van wat Causaal en Overmachtig is, geeft het persoon-

lijke leven terug aan Die het schonk.

Juist omdat het leven God-gewijd is, blijft het te Zijner Beschikking. Zo gaan onze ogen open voor de tijdeloze zin van het bijbelse „den Heer gewijd zijn”. Als Gods Engel, rondgaand in de nacht der tijden, dezen wegneemt en genen „voorbijgaat” (Pesach!), dan is dat omdat deze laatsten *reeds aan GOD teruggegeven zijn!* Dat is de ondergrond van het oeroude ritueel, dat nog naklinkt in het Evangelie Lukas 2 : 22, waar het kindje Jezus aan GOD werd „voorgesteld”, beter: gewijd, *opgedragen*. Het Hebreeuwse woord geeft de sleutel.

Men legde de levende vorm weer in Gods Handen, waaruit hij ontvangen was, *en daarom behield men het leven toevertrouwd*. Wederopdraging aan GOD is daadwerkelijk: Uw Wil geschiede; in Uw Handen beveel ik mijn geest. De herstelde verhouding brengt genezing van ziekte en nood.

Daarom is de wederopwekking van het zielegeweten *de Wending*, die de bedrukte mens door de Roeper in zich laat voltrekken. Het God-weeraangeboden leven wordt „behouden”.

Het is de vaste bodem, waarop gebouwd kan worden en gebouwd zál worden: wat tegen regens en stormen bestand is. Zoals de jonggeborene in Israël door de Godtoegewijde moeder opgedragen werd aan de Levensschenker, zo zullen velen een daartoe geroepene als moederbeeld behoeven, dat

hen in hun gevoel van innerlijke onmacht en verlorenheid vertrouwen-wekkend „draagt” tot het besef: Gods Aandacht helpend en verheffend te ontvangen in hun nood.

Want volgehouden toegewendheid aan de Verhevene in derven van vrijwel alles wat het mensbestaan verzadigt, in voorbijgezien-wording met alles wat de hunkering van het hart kan stillen, bewerkt niet alleen de *ruimte* in een mens, waarin God zich begeven kan; maar het wachten heiligt door het loskomen van de *tijd*. Ook dit is nodig.

Doorstroming van de Verbondenheid kan door niets en niemand worden tegengehouden, doch zal geleidelijk die plaatsen vullen, die door tijd-verwerping ledig zijn geworden. Daardoor kan veel worden vrijgegeven van wat in waarheid Beleving is, eenvoudige directe Wisselwerking tussen GOD en het bewustzijn van de mens. „Zalig die niet zullen „zien” en toch geloven”.

Aldus wordt een mens geschikt voor het vervullen van een Opdracht. Opdracht die geen opgelegde, wrevelig volbrachte taak is, maar een bezigheid, die voortvloeit uit de allengs tot stand gebrachte staat van Zijn.

Zo wordt een mens tot Wachter, niet meer als een die dervend „wacht”, maar als een Waker over juist die wachtenden, die als „verloren zonen” zich nieuw stelden in Zijn Hand, en die nu in vertrouwen moeten wachten hóe Zijn Aandacht hel-

pend en verheffend in hen werkt. En de een wacht drie dagen, maar de ander dertig jaar, voordat de leegte in de ruimte en de leegte in de tijd hem de Ontvankelijkheid hergeven, waarmee hij de geschonken Aandacht met zijn aandacht kan beleven, en daarmee zijn leven tot een onvergelijkelijk hoger niveau weet geleid.

Dan zal hij ook het Woord van God herkenkend „horen”, wanneer het zijn geluidloze klank wederom in een mensenstem en in mensentaal tot de mensen richt.

Dat kan alleen, wanneer de Grote Overbrugging naar het bewuste inside-bewustzijn in een centraal-beroerde is geschied. Als in een mens de heerschappij van de Vier heeft plaatsgemaakt voor vrije manifestatie van de Drie, is iedere destructieve werking van het instinct voor goed bezworen. Zo een ontvangt van de Vader het gezag van de Zoon, de bevoegdheid om Zijn Woord te spreken en Zijn Werk te doen. Dat is: te doen gelijk hij de Vader „ziet” doen (krisin poiein!) en te spreken gelijk hij „hoort”. Uit zichzelf zal zulk een mens niets doen omdat hij het niet kán. De door de Heilige Geest getransformeerde, gestorven en herboren mens is, evenals de Geest Gods zelf, ondoorgrondelijk in zijn gerechtigheid. „Men” weet niet vanwaar hij komt, noch waarheen hij gaat. Hij komt en gaat zoals hij wordt gezonden, want hij komt en gaat in Het Open Veld.

Het Woord van God is eeuwig, daarom éénmalig, niet herhaalbaar. Onbevoegd herhalen van de vorm waarin het eenmaal klonk, is misbruik van het Woord. Het Woord is momentelijk, God laat het vervloeien, waar de nood roept en Hij zich ontfermt. Voor het „horen” van het Woord is de voorbereidende „bodenvorming” nodig, de wekking der ontvankelijkheid.

De Werking van het Woord is „levengevend” (zoöpoion, levenmakend, levendmakend) (Joh. 5: 19-21). Het mensenwoord bereikt de mensen door hun zintuiglijk gehoor en werkt als waarden, die door het keurende verstand worden bepaald.

Gods Woord daarentegen wordt in de omslachtigheid van zintuigen en hersenen niet verstikt. Het werkt rechtstreeks in de chakras en vandaar in de endocrinen. Daarom kán geen mens Gods Woord spreken, tenzij Aärons Staf in hemzelf ten volle is ontbloeid, het water in wijn is veranderd, de lichten zijn verwisseld, het Heilige Meer is overgestoken, en de continuïteit is gewekt, die dag en nacht laat zien als de stromende verheerlijking van de De Weg, de Waarheid en het Leven.

Een zodanige individuele Transformatie is zeldzaam, maar is als voorafgaand volbrengen noodzakelijk voor het openen van een verheffing van levensniveau door een transformatie die onpersoonlijk en gradueel werkend is voor de velen.

Wederom wordt thans godsdienstig (en ongodsdienstig!) eigenlijk overal uitgezien naar wat intuïtief wordt geweten als Komend; er wordt alom verwacht: *dat wat alles goed maken zal.*

Gods genadige Inmenging wordt verwacht, maar de formuleringen der verwachtingen zijn zo bevooroordeeld, dat zij elkaar en soms zichzelf niet eens als verwachting van deze hoedanigheid herkennen!

De menselijke verwachtingen zijn de stolsels, waarin de mensen gevangen liggen in afwachting van . . . ?

Geen tijd of ruimte kan echter Gods bevrijdende Manifestatie eveneens in stolling brengen.

Gods Woord is tevens Zijn Daad.

En Zijn Daad is tevens onze Verlossing.

En de Messiah-verwachting is Zijn Geloof in óns, die verwierpen wat Hij bood en verwerpen wat Hij biedt.

GOD ís geen verwachting!

Hij is de trage Vervuller van alles wat verwachting niet zou kunnen opnemen áls vervulling.

Hij is daarin de Enige, die de Verhouding opwekt, die alle verwachting buitensluit en die voor altijd bindt en verwezenlijkt.

Zomin als ooit tevoren zal ook ditmaal Zijn inmengende Manifestatie aannemelijk zijn voor de beelden die men zich daarvan heeft gevormd en als maatgevend aan de realiteit wil opdringen.

De thans woekerende waan van autonomie en betweterij, van machts-cultus en mens-aanbidding is zeker niet minder verdovend en verblindend dan de starre dorheid, die Jezus verbrak.

De Opstand der Mensenhorde werd door zijn vruchtbaar volbrengen *losgewerkt*, maar zal nu voorgoed worden *ontworteld*. Waar zou dit beter kunnen aanvangen dan waar Jezus geëindigd is?

Het aanmatigend vertoon van mensenmacht en mensengezag zal zichzelf liquideren in onmacht en verbijstering. En de aldus ontstane algemene Nood wordt door GOD in „goed” verkeerd. Vernietiging zal grootscheeps geschieden op verscheidene plekken op aarde om plaats te maken voor wat komen zal, maar niet als wereldoorlog.

De ongetelden en hun leiders die het in *macht* gezocht hebben en in oplegging van hun waanstellingen, zullen door force majeure in een positie van volslagen *onmacht* worden gebracht en door overweldiging met onoplosbare problemen tot perplexheid worden gevoerd.

De Bevrijding zal niet komen als de glorie van het meest infernale vernietigingswapen, als de triomf van de Kaïns-tactiek, maar wij zullen juist dáárvan verlost worden door geplaatst te worden in de weerloosheid van Abel.

Het Woord zal klinken met een rechtstreeksheid die geen uitleg behoeft, als een demasqué van waan

op waan, lichtend, hoopgevend, verlangen-wekkend en wending tot stand brengend naar het door God gestelde Doel.

Het zal schuldgevoel opwekken in de sectoren waar dit nodig is, teneinde de Medicijn te kunnen geven, kalmerend en visiegevend, om chaos op te lossen in een bewuster verhouding tot het leven.

De muren die als grafstenen het Woord dat Jezus sprak, hebben omsloten en afgedekt, zullen wijken en vernietigd worden.

De mensen hebben zich bepaald tot liefde als een soort van wederzijds dienende emotie, die in oneindige variëring dagelijks zijn bestek in de wereld vindt. God zal het aanzijn geven aan Liefde zonder de weerga van menselijke training en menselijk vernuft. Doorslag-gevende Liefde zal zich in alles als begin-en-einde-ineen manifesteren, waar nood, dood en verslagenheid niet meer te dragen zijn in mensenzin.

God Zelf gaat over tot creativiteit in de vormloze aanhef en de volstrektheid van het Zijnde, in Hem en door Hem voor de oorspronkelijke steenlegging van Nieuw Bouwsel, de mensen gewijd.

De Nieuwe Tijd brengt een nieuwe mate van menselijke verhoudingen, die op de broederleest worden geschoeid.

Zo zal het menselijke bestaan op aarde genezen worden tot een staat van fundamentele gezondheid, tot een hoger niveau van levens-verwerkelij-

king, omdat de ingeschapen Godverbondenheid zich meer en meer manifesteert in de instelling en de werkzaamheid der mensen. Allengs zal daardoor de wetmatigheid van de Vier niet meer onvermijdelijk maatgevend zijn en het gebeuren niet meer geheel verdoezeld worden tot een beleven en registreren van categorisch-misduide vormbetekenissen.

Allengs zal toegankelijk zijn en ingegaan worden in de constante Dialoog de voortdurende uitwisseling tussen God en mens. Dan zal de mens niet meer een zich herhalende marionet zijn in het bakermat-spel, maar hij zal zich geheel kunnen wijden aan het unieke volbrengen waartoe hij geroepen is, in harmonie met zijn wezen.

Evenmin als bij de individuele Verlossing tijdens het aardse bestaan zal deze algemene Bemoeienis haar viervoudige Werking in een domme volgorde van vier na elkander komende voltrekkingen openbaren.

Niettemin is er dezelfde richting in te herkennen als in de gang van Jezus' volbrengen, zowel in het Inwijdingsproces als in de hernieuwde Genade-uitstorting, die men graag Wederkeer noemt.

Zo dus ook in de responsie der mensen.

Het steeds sterker wordende streven naar verhoging van stoffelijk welzijn, de ras ontwikkelde gezondheidszorg en materialistische geneeskunde, de bemoeienis met de jeugd, de sport en het zichzelf

verheerlijkende socialisme en communisme, zijn alle onbewuste responsies op Gods naar levensverheffing gerichte Aandacht, misverstaan in eenzijdige instelling door beroeps-, maatschappelijk, of individueel-psychologisch *kromzicht*.

Al deze bemoeiingen spruiten voort uit de met affect geladen *denksfeer*. Typisch hiervoor zijn de diepte-psychologie en de levensbeschouwelijk geworden psychiatrie.

De gelijkschakeling die in al deze bemoeiingen blijkt, is als het ware de vingerafdruk van de Urheber, want de *robot* stamt uit het analytisch-deterministische denken, uit de mentale bewustzijns-sfeer, niet uit de gevoels-sfeer, niet uit de etherische sfeer of uit de grofstoffelijke sfeer. Het herkennen van de afkomst is het begin van het demasqué, de ontdekking van de *beweeg-reden* van al dit streven. Juist deze is immers *onbewust* en overdekt door een etiket van menselijkheid en liefde voor het leven! De beweegredenen die daaronder ligt, is minder „lief”; zij is afkeer van leed, afkeer van ziekte, afkeer van nood, afkeer van derving. Afkeer die haar schijnrechtvaardiging vond *NIET in de werkelijkheid, maar in denk-misduiding van de werkelijkheid*. De tragiek van het lijden ligt in de misduiding ervan, in het wanbegrip der denk-kortzichtigheid. De tragiek ligt in de waan van zinloosheid en onnodigheid en ondoeltreffendheid. Daar wortelt de afkeer en de revolte, die zich in

haar onedele heroïek op de borst slaat en zich tooit met kwaliteiten die haar succes een schijn van wel-verdiendheid moeten geven.

Neen, zo triomfeert het Leven niet, maar zo triomfeert *de vermomde dood*. En in alle „ordering”, alle zogenaamde organisering blijkt de koude bedilling, de machtshantering, de machine, die zich in de plaats stelt van de ene levens-drijfveer: het Hart.

Zo usurpeert het denken de levenssfeer en tyranniseert het de sfeer van het gevoel en de materiële sfeer. In de gevoels sfeer heeft de gelijkheidswaan een krachtige steun aan verbloemde afgunst.

Want de zwijmelbeker van het denken beperkt zijn roes niet tot de over-accentuering van de zelf-middelpuntigheid en haar opstapeling tot veelkoppig - schijnbaar eendrachtig - *wij!* De giftige bevangenheid verloochent overal, in alle bewustzijnssferen het unieke en voert de veelheid in tot een ontwijding en verkrachting van het bewustzijn in die sferen.

Dit veroorzaakt in de gevoels sfeer niet alleen de onmatigheid, waartoe de mens in deze sfeer van huis uit geneigd was, maar het vervangt dit „zich nederwerpen” door een schijnverzadiging aan het toeschouwen en toehoren van *andermans* echte (of onechte) gevoelservaringen. Literatuur, toneel, film, grammofoon, tape-recorder, radio en televisie verleiden massaal tot „plaatsvervangend bele-

ven", zoals sport- en race-wedstrijden massaal verleiden tot „plaatsvervangend bewegen". Het dogma van „plaatsvervangend lijden" kreeg waardige kornuiten! Dat heeft met moralistische scrupules niets van doen, maar met besef van levensverkrachting, en het dingt niet af op de overige waarde.

In de etherische sfeer is het de zelfmiddelpuntigheid, die tot de individuele en massale opstandige gebondenheid aan religieus en niet-religieus spiritisme heeft verleid. Dit is geen mindere verslaafdheid dan die aan alcohol of morfine. Het leidt de zieleaandacht af (evenals de narcotica en desensatiejacht) van de heilige zin van het individuele leven. Het eerbiedigt de door GOD gemaakte scheiding niet en verschaft zich pseudo-verzadiging aan ziekelijke ontvankelijkheid voor wat uitingen van dierbare naasten of respectabele onbekenden schijnen, maar in waarheid echo's zijn, die wetmatig corresponderen met de ziele-instelling der zo gericht, *van het leven áfgekeerden*.

Van dezelfde orde is het prediken der ongeroepen, niet alleen de vreemd-bevangenen die op ongelegen plaatsen en momenten de zwoele stroom hunner woorden op de verbaasden en onwilligen richten, maar ontelbare door mensen getrainde en gewijde „priesters" die het Woord misbruiken ter ontlading van hun niet begrepen spanningen, en vooral diegenen die de duizenden en tienduizenden in massapredicaties in de ban weten te houden

met wat zielen-winnen pretendeert te zijn, doch etherische zaadverstrooiing, zaadlozing is.

In de materie-sfeer ontstond een lichaamscultus, waarvan maar een deel de lichaamstoestand verbeterde. Want tegelijk vertoonde zich het exces, de zucht naar het record, de isolering van lichaams-cultus tot doel in zichzelf. De naïeve val van de mens in zwelgpartijen en eenzijdige lichaamskoestering die van een langvoorbije ontwikkelingsfase is, is veranderd in het misbruiken van het lichaam alsof het een machine was; het eruithalen wat eruit te halen is voor een doel van minder allooï; het negeren en tekortdoen in zijn wetmatigheid en het tegelijk bezorgd zijn voor ziekte en dood; en dus het toedienen van duizend middeltjes van tonics tot hoogtezon en „de vijf vitaminen die u dagelijks tekortkomt”. Ziedaar het pseudo-geweten, dat er niet aan denkt dit of welk ander „tekortkomen” dan ook op te heffen, maar botweg compenserend tewerkgaat. De waarlijk vloekwaardige compensatiedrang wordt over ons vaardig bij alles wat ons verontrust. Het is het systematisch willen „afkopen” van het *ingaan op* het gegevene, alles wegwerken willen wat storend zou zijn voor een gecontinueerde behaaglijkhedenbeleving, een gecontinueerde spanningloosheid, een rustend opgebaard zijn in een zelfgewilde Dood!

Zo hebben wij ons een viervoudig graf bereid als nooit tevoren, en wacht ons een weergaloze

nood om uit het graf te worden opgewekt en als ware mens, als Mensenzoon te herrijzen.

Want deze Opwekking zal niet alleen tot een hoger niveau van leven voeren, maar opent daarin en daardoor - al zullen zeer weinigen de vereiste lijdensweg daarheen willen gaan - *ontwakend bewustzijn van onsterfelijkheid*, doordat de gelouterde denksfeer de toegang tot het zieledenken niet langer afrondend verspert. Dit dan is in zijn doorvoering de aanvang van de beleving van Liefde, die onsterfelijk is, manifestatie van Eeuwig Leven.

Sterk en onwrikbaar is de hand van de Timmermanszoon, die de vastgeroeste schroeven van het kwaad heeft losgedraaid en het dorre hout bewerkt heeft tot er rozen aan ontloken.

De tuinmansjongen ontwortelt distels en doornen, en snoeit de wilde loten. En in de door zijn Vader welbereide grond zaait hij het Lichtzaad, waaruit straks het Nieuwe Leven groeit.

o
o o

Want ziet: het gáát helemaal niet om „zonden” van mensen en om „straf”, die men met onderdrukking van aangeboren drangen en met verplichte deugdzaamheid zou kunnen ontgaan. Het gaat ook niet om „vergeving van zonden”, noch om een „Lam Gods” dat om onzentwil „geslacht” zou zijn!

Dit alles is de onedele waan van onnozelen, die zich nestelen in de drogbeelden van langvervlogen tijden en die de ongetelden met hun schijngezag in de ban van vrees en afhankelijkheidsgevoel hebben gehouden.

Maar het gaat wél om de opheffing van de „harmartia”, dat is het falen der wereld (*die Feble der Welt*, zoals Luther het vertaalde).

Het gaat níet om een Lam (Hebreeuws Talèh) Gods, maar om een ware Knecht (Aramees: Taljah) Gods, een mens die bereid is dit „falen” ten einde te doorlijden in de verlossende Therapie Gods en aldus de toegang te openen tot een hoger niveau van menselijk leven.

Theologische speculatie voert daarin niet tot klaarheid, maar het hiervoren aan het Boek der Natuur ontleende doet verstaan, dat thans aan de orde is de herleiding van het menselijk gezag in

al zijn aanzichten tot de bescheiden proportie, die met zijn hoedanigheid overeenstemt;

dat thans de schijn-centraliteit waarop dit gezag gegrond is, zal hebben te wijken voor het Gezag van de Ene Centrale;

en dat tegen deze Intercessie van de Almachtige de weerstrevende aanmatiging van het menselijke wereldse en geestelijke gezag in al zijn geledingen machteloos zal blijken.

Slechts wie bereid is om niet alleen zijn vermeende gezag, maar zijn gehele menselijkheid restloos te offeren voor deze Manifestatie van Gods Wil, zal in dit heilige Proces de door God Zelf daartoe bestemde Knecht zijn, die de mensheid ten zegen is.

